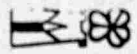
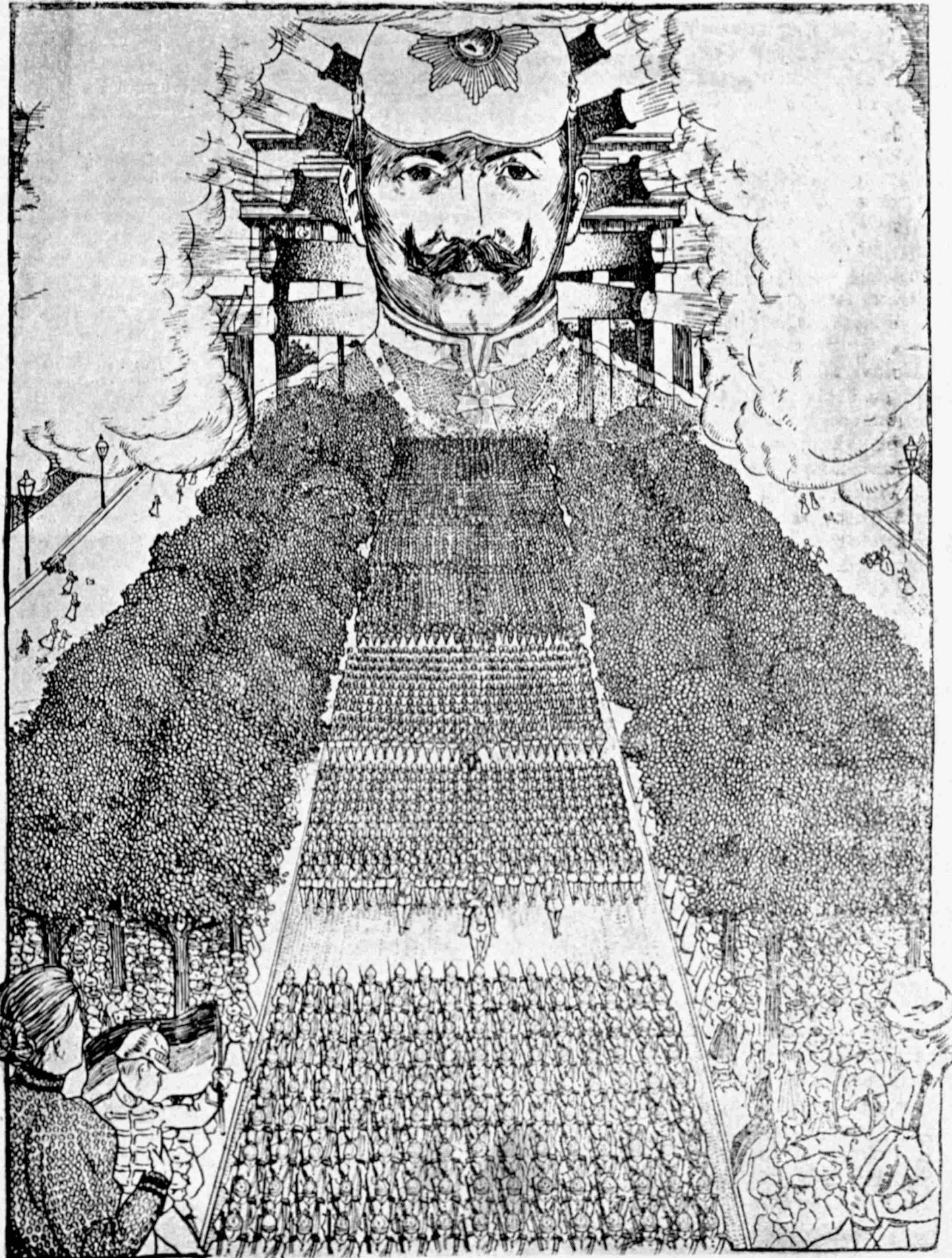

'Ος Όλα

Το σήματόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ό εκ των σπλάγγων του Καίζερ προελθών μιλιταρισμός,
μεταδοθείς και εις αυτούς έτι τους Γερμανόπαιδας.

Η ΠΡΟΑΙΡΕΣΙΣ

Ἐξαιρετικά σημεῖα τῆς αὐριανῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς εἶναι δύο τινά, εὐθὺς ὑποπίπτοντα εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀκροατοῦ αὐτῆς:

— Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, λέγει ἡ περικοπή, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι.

Πρόδηλα εἶναι τὰ σημεῖα ταῦτα. Τὸ ἐν εἶναι τὸ ὑπεράνθρωπον τοῦ καθήκοντος, τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐράνιον ὄντως ἐπίβλημα τῆς χριστιανικῆς ἀρχῆς, καὶ τὸ ἕτερον ἡ προαίρεσις τῆς ἐνστερνίσεως αὐτῆς καὶ τὸ αὐτεξούσιον τῆς ἀποδοχῆς ἢ μὴ ταύτης.

Πολλάκις παρατηρήθη, ὅτι ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία στρέφεται πρὸς ὄντα ἀνώτερα τῶν ὑλικῶν ἀνθρώπων, τοὺς δὲ μύστας τῆς τοῦ θέλει, καίτοι εἰς τὴν σάρκα, ἀλλὰ πνευματικούς, καίτοι ἐν τῇ γῇ, ἀλλ' ἀγγέλους. Αἱ μεγάλαὶ αὐταὶ ἀπαιτήσεις, αἱ ὑπεράνθρωποι, τῆς τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίας, κρινόμεναι, ἄλλως τε, τὸσον δυσέφικτοι καὶ ἀπαιτητικοί, θὰ ἦσαν ὄντως πέτρα σισυφείου βασάνου, ἂν ἐπεβάλλοντο διὰ τῆς βίας καὶ μὴ ἦσαν ἀπόρροια αὐθορμήτου ὄλωσ τάσεως, ἀγάπης ἀληθοῦς πρὸς κατεύθυνσιν εἰς ἐπίπεδον πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀνώτερον τοῦ πρὸ ἡμῶν.

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία, παρὰ τὴν θυσίαν τοῦ ἀτόμου, τὴν ὁποῖαν προβάλλει ὡς ὄρον, θυσίαν ὄντως ἐπιώζυον, θέτει καὶ τὸ αὐτοπροαίρετον καὶ καλεῖ μόνον τοὺς θέλοντες νὰ τὴν ἀκολουθήσωσιν, ὅπως γίνωσιν ὁπαδοὶ τῆς. Γνωστὴ δὲ εἶναι ἡ δύναμις τῆς θελήσεως. Ὅτι πολλάκις κρίνεται ὡς ἀκατόρθωτον καὶ βαρὺ, ὡς ἀτοπία ἢ ἰδέα ἀνεφάρμοστος, ἡ θέλησις τὸ ἀπέδειξε κατορθωτὸν, πραγματοποιήσιμον, καὶ τὸ κατεδίδασεν ἀπὸ τοὺς αἰθερίους τόπους εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς πραγματικότητος. Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσι τὰ λαμπρότερα τῶν θαυμάτων. Πόνοι σωματικοὶ ὑπερηνικήθησαν, βάσανοι σφαδαλέοι ἐθεωροῦντο γλυκεραὶ ἀπολαύσεις καὶ εἰς τὰς ταλαιπωρίας τοῦ σώματος ἀπήντα τὸ μεῖδιμα τῆς τερπομένης ψυχῆς. Τίς ἠδυνήθη νὰ μεταβάλλῃ ἀρετὴν τὴν ὑπόστασιν τῶν πραγμάτων αὐτῶν; Οὐδὲν ἄλλο ἢ μὴ τὸ αὐτοπροαίρετον τῆς θρησκείας μας.

Τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν δὲν τὴν ἐπέβλεπεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἢ βίαν. Οὐτε αὐτοκρατορικὰ διατάγματα, οὐτε στρατοί, ὡς τῶν Φαραῶ καὶ τοῦ Ναβουχοδονόσωρ, ἀλλ' ἀπελθεῖς ἀπειλῆς, ἀπελθέστερ. εἰ καὶ τῶν ἀπελθεῖσιν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ἀκριβῶς διότι δὲν τὴν ἐπέβλεπον, διότι δὲν ἐζήτησαν νὰ τὴν χαρακτηρίσωσιν ὡς ὑποχρέωσιν, ἀλλ' ὡς δικαίωμα, καὶ τὴν ἔθετον εἰς τὴν δοκιμασίαν τῆς κρίσεως καὶ τῆς προτιμύσεως, διὰ τοῦτο κατέστη οὐχὶ τιμωρία, ἀλλ' ἐγκαύχημα, οὐχὶ φόρτος, ἀλλὰ πτέρυγες, ἀνακουφίζουσαι τὰς ψυχὰς ἐκ τοῦ βάρους τῶν.

Ζητεῖ πολλά ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία: τὸν θέλει ἰσόθεον, τὸν θέλει ἀνώτερον ὄντως ὄλης τῆς πλάσεως, ἀπαιτεῖ θυσίας. Ἀλλὰ πρὸ παντός, χωρὶς νὰ κρύπτῃ τὸ μέγεθος τῶν θυσιῶν, αἱ ἀπαιτεῖ, ἀπαγγέλλει τὸ: ὅστις.

Θέλει λεγῶνα ἐπιλέκτων, ἐν ἐπιγνώσει ὁπαδῶν αὐτῆς, εἶναι νὰ ζητήσωσιν ὡς δικαίωμα γλυκὸ τὸ μαρτύριον καὶ τὴν θυσίαν.

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΑ

ΔΕΙΛΙΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Κάτω ἀπὸ ἓνα μελαγχολικὸν οὐρανόν, σκεπασμένον ἀπὸ πελώριον μακρυνὸν σύννεφον, ποῦ τὸν σκεπάζει ὀλόκληρον, ὅλη ἡ γῆ φαίνεται ν' ἀντανάκτῃ τὴν μελαγχολίαν τοῦ ὑψηλοῦ τῆς συντροφου. Ἡ δρόσος, ὕγρα φθινοπωρινὴ δρόσος, περνᾷ ἀνόμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων καὶ τὸ μικρὸ ποταμάκι μὲ τὸν μονότονον, ἀλλὰ μελιχρὸν φλοισβόν του, ἀποτελεῖ τὴν ὑπόκρουσιν τοῦ τραγουδιοῦ κάποιου πουλιοῦ, τὸ ὁποῖον παρεπλανήθη μακρὰν ἀπὸ τοὺς φεύγοντας ἀδελφούς του.

Τὸν αἰθέρα δὲν ἔχουν κορέσει τὰ μύρα τῶν ἀνθέων· οὐτὰ ἔχουν τινάξει κάτω εἰς τὸ χῶμα καὶ τὰ τε' εὐταῖϊ των πέταλα, καὶ μόνον ἡ ὀσμὴ τοῦ βρεγμένου χόματος φθάνει εἰς τὴν ὄσφρησιν καὶ φέρει εἰς τὸ πνεῦμα τὴν ἰδέαν νεοσκαφοῦς τάφου.

Ἡ θεληματικὴ ψυχὴ εὐρίσκει τὴν παρηγορίαν εἰς τὸ μελαγχολικὸν αὐτὸ περιβάλλον καὶ ἀγαπᾷ νὰ πλαναῖται εἰς αὐτό. Τὸ θλιβερὸν τραγοῦδι τοῦ παρεπλανημένου πουλιοῦ, ἡ τεφρὰ περιβολὴ τοῦ οὐρανοῦ, ἡ δρόσος του καὶ τὸ ναρκωτικὸν κελάρυσμα τοῦ φειδωλοῦ ρυακίου, ὅλα αὐτὰ καθρεπίζουσι τὴν θλιψίν τῆς καὶ τὰ φαντάζεται, ὅτι συμπονοῦν καὶ αὐτὰ εἰς τὸν πόνον τῆς. Καὶ ἀγαπᾷ τὸ φθινόπωρον.

Ὁ ψυχρὸς, ὁ ὑγρὸς, ὁ ἐπιτάφιος ἄνεμος ἐδυναμώνεται, τὸ πουλὶ ρίπτει μίαν-δύο σπαρακτικὸς ἐπικλήσεις καὶ φεύγει, τὰ δὲ φύλλα, μόλις ὠχρά, περισσότερο κίτρινα, σχεδὸν μαραιμένα, ἀρχίζουσι νὰ στροβίλων ν' ἀφίωσιν τὰ κλαδιὰ των, διὰ νὰ πέσουν κάτω καὶ νὰ στεφθοῦν ἰπίνω εἰς τὸ χῶμα νεκρά, ἐπάνω εἰς τὸν ὑγρὸν καὶ ἀπέραντον τάφον των.

Τὰ καυμένα τὰ κίτρινα φύλλα!

Αὐτὰ δὲν ἦσαν, ποῦ χθὲς ἀκόμη ἐστόλιζεν τὰ γυμνά αὐτὰ κλαδιὰ; Αὐτὰ δὲν ἦσαν ποῦ ἐσχημάτιζον τοὺς ὠραίους, τοὺς πρασίνους θόλους, κάτω ἀπὸ τοὺς ὀτοιούς ὁ ἔρωσ τῶν ἀνθρώπων εὐρίσκει τὸ κρησφύγετον; Αὐτὰ δὲν ἦσαν ἡ κοινὴ κατοικία τῶν πουλιῶν, ἡ νιμφικὴ των, ἡ πρασίνη σινδόνη; Αὐτὰ δὲν φέρουν ἐπάνω των, ὡσάν πλάκες μυστικῆ ἢ γραμμωφώνου, ἀποτυπωμένους τοὺς στεναγμούς; τοῦ ἐρωτευμένου, τὰ ὄνειρα τοῦ ρεμβῆ, τοὺς πόθους τῆς κόρης;

Πόσον εἶναι ἀγνώριστα τὰ ὠραία, τὰ πράσινα φύλλα τοῦ δάσους!

Καὶ ἡ πνευκὴ ψυχὴ οἰσθάνεται συμπάθειαν διὰ τὰ κίτρινα αὐτὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα ὁ ἄνεμος ἀτέσπασεν ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν θέσιν των καὶ ὁ θάνατος τὰ κατεδίδασεν εἰς τὸ χῶμα.

**

Πλὴν ἡ ψυχὴ σήμερον δὲν ἔχει μόνον τὰ φύλλα αὐτὰ νὰ θρηνησῇ. Πίπτουν ἐδῶ εἰς τὸ δάσος τὰ κίτρινα φύλλα ὑπὸ τὴν ψυχρὰν τοῦ φθινοπώρου πνοὴν ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλο παγερὸν φθινόπωρον, μὲ τὴν φρικιαστικὴν λαίλαπα, ποῦ τὸ παρακολοιθεῖ, ἀποσπᾷ ἀγρίαι καὶ ριπτεῖ κάτω ἄλλα φύλλα ἐνὸς μεγαλοῦ δάσους, τῆς ἰνθροπότητος. Πίπτουν ἐκεῖα ἐκεῖ καὶ στρώνουν μὲ τὸ χῶμα των τὸ ἔδαφος τοῦ δάσους, πίπτουν καὶ τ' ἄλλα πα ἐκεῖ καὶ ἀπλοῦνται ἐκτόδην, ὅπου εὐρεθοῦν. Ὅλη ἡ γῆ εἶναι ὁ τάφος των.

Ἀμέτρητα εἶναι τὰ φύλλα τοῦ δάσους, ποῦ ἀποσπῶνται ἀπὸ τοῦ κλάδους των, ἀλλὰ καὶ πρὶ τὴ καρδιὰ θὰ ἔχη τόσην δύναμιν νὰ μετρήσῃ τὰ κορμιά, ποῦ πίπτουν ἐκτόδην κάτω ἀπὸ τὸ φοβερὸν αὐτο φθινόπωρον τῆς ἀνθρωπότητος, ποῦ τὸ ὁ ὁμασαν πόλεμον; Ἐκεῖνα εἶχον τοῦλάχιστον τελειώσαι τὸν προορισμόν, ποῦ ὄρισε δι' αὐτὰ ἡ φύσις. Ἐδῶσαν ζωὴν εἰς τοὺς χυμούς τοῦ δένδρου, τὸ ἔθρεψαν, συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀνάπτυξίν του, ἔδωσαν τὴν σκιάν εἰς τὸν ὁδοιπόρον καὶ τὴν ἐμπνευσιν εἰς τὸν ποιητὴν. Μετ' αὐτὸ δὲν εἶχον νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο, παρὰ μὲ τὸ σῆμά των νὰ δώσουν τὸ λιπασμα εἰς τὸ δένδρον, ὅπου καὶ ἐζησαν. Κίτρινα, μὲ τὸ χῶμα τῆς δόξης; ἔοτεμμένα, πίπτουν εὐτυχῆ, διότι ἐτέλεσαν τὸν προορισμόν των.

Τὸ ἴδιον ὁμοῦ δὲν συμβαίνει καὶ μὲ τ' ἄλλα

φύλλα τοῦ παγεροῦ φθινοπώρου. Ὡ! ἐκεῖνα ἀπεσπᾶσθησαν ἀπὸ τὸ ὑψικάρηνον δένδρον, ποῦς ξεύρει, πρὶν ἀκόμη τελειώσουν ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον ἐγεννήθησαν· εἶχον ἀκόμη νὰ ζήσουν μίαν ζωὴν ἐργασίας, εὐεργεσίας, προσπαθειῶν. Ἐπρεπεν ἴσως ἀκόμη νὰ ζήσουν. Ἀλλ' ὁμοῦ ἐρχεται ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ θάνατός των κρίνεται εὐεργετικώτερος τῆς ζωῆς των, καὶ πιστὰ εἰς τὸ κέλευσμα αὐτό, πίπτουν, πίπτουν, πίπτουν, καὶ ὁ αἰθὴρ γεμίζει ἀπὸ τὸν ἐπιθανάτιον ρόγγον των καὶ τὸ ἔδαφος τρέμει εἰς τὸ ἐπώδυνον κομμα των.

Τὸ τριβόλον, τὸ ὁποῖον μακρόθεν σκορπίζει τὸν θάνατον, τὸ πένθος καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, καλύπτει μὲ τὸν βροντερὸν ἤχόν του τὰς τελευταίας κραυγὰς ἰῶν θνησκόντων καὶ χαιρετᾷ πενήτους τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ νεκροῦς.

**

Ἐφέτος ἡ εὐαίσθητος ψυχὴ ἔχει νὰ κλαύσῃ διὰ τὸ διπλοῦν φθινόπωρον, τὸ ὁποῖον δοκιμαεῖ ἡ φύσις καὶ ἡ ἀνθρωπότης.

Θ. Κ. Μ.

* ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ *

Πᾶμε νὰ δοῦμε πάλι τὸ φθινόπωρο,
ποῦ ἀγέλαστο προβαίνει ἀγάλια-ἀγάλια
καὶ ρίχνει τὴ χλωμάδα καὶ τὴ θλίψιν του
στοὺς κήπους, στὰ βουνά, στὰ περιγιάλια.

Πᾶμε νὰ δοῦμε πάλι πῶς ἐθόλωσαν
ἀπ' τὴ βορρῆ τὰ γάργαρα ποτάμια,
πῶς τρίζουν στὰ πλευρά των κι' ἀνταριάζονται
ἢ καλαμιές μὲ τὰ ξερὰ καλάμια.

Πᾶμε νὰ δοῦμε πάλι πῶς ἀπόμιναν
σὰν σκελετοὶ τὰ δέντρα, ποῦ ρημάζουσι
καὶ πῶς σκορποῦν κατάχαμα τὰ φύλλα των
καὶ πῶς τῆς γῆς τὸ σάβανο εἰσιμύζουσι.

Πᾶμε νὰ δοῦμε πάλι τ' ἀνθολούλουδα
πῶς ξεψυχοῦν χλωμά κι' ἀποσταμίνα
καὶ πῶς ψυχρὴ κι' ἀσθενικὴ κι' ἀδύνατη
τὴν μυρωδιὰ του πνίγει τὸ καθένα.

Πᾶμε νὰ τραγουδήσω τὴν ἀγάπη μας,
ποῦ μόνη αὐτὴ στὸν κόσμον, αὐτὴ μονάχη,
ποιεῖ τῆς δὲν ἔγνωρισε φθινόπωρο,
φθινόπωρο ποτε τῆς δὲν θὲ νάχη!

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ γυνὴ δύναται νὰ συνομιλῇ μετὰ γλυκύτητος πρὸς γυναῖκα, ἢ νὰ μισεῖ, ἔφ' δύο ἄνδρες θὰ ἐσπανῶν ὁ αἶς; τὸ κεφάλι τοῦ ἑτέρου εἰς παρομοίαν περιστάσιν.

Ἡ γυνὴ ἠμπορεῖ νὰ παρασύρῃ ἄνθρωπον ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων εἰς τὴν αὐτοκτονίαν καὶ ἐν διαστήματι δύο λεπτῶν τῆς ὥρας νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν παράδεισον.

Εἰς τέσσαρα πράγματα μὴ δίδῃς πρὶ πρὶν ἰ: Εἰς γυναῖκα ὀδυρομένην, εἰς ἄνδρα ὀρκιζόμενον, εἰς ἵππον ἰδρόνοντα καὶ εἰς κύνα ἀσθμαίνοντα.

Ὀλίγοι ἀνθρώποι ὑπάρχουσιν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, ὅσοι δὴποτε καὶ ἂν ὦσι διανοητικῶς ἀνεπτυγμένοι, οἱ ἅπλοιοι νὰ μὴ ἔχουν δεισιδαιμονίας καὶ προλήψεις.

Τὸ πυροβολικὸν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης παρουσιάζει θέαμα, τὸ ὁποῖον προξενεῖ τὸ εὐχρόνως θαυμασιὸν καὶ φοβικὸν. Νὰ βλέπῃς τὴν μακρὰν ἐκείνην σειρὰν ἀπὸ ἄλογα, ἀπὸ πυροβόλα, ἀπὸ ἀμάξας, εἰς ἓν σημεῖον νὰ κινῆται δια μίας ἀπὸ ἀκρας εἰς ἀκραν, καὶ μὲ τρομερὸν θόρον νὰ ὁρμᾷ καλπάζουσαν, νὰ περνᾷ χωράφια, δρόμους, ἀμπελιὰ, νὰ ἀναβαίνει, νὰ καταβαίνει, νὰ γυρίζει, νὰ κυλίσσει, καὶ μὲ τὸ τρομερὸ τῆς τροχίμου νὰ ἀναβαίνει προχώματα, νὰ ὑπερηδῇ χανδάκια, νὰ ποδοπατῇ φράκτας, λουλούδια καὶ θάμνους, καὶ μέσα εἰς ἀνεμοστρόβιλον ἀπὸ σκόνην καὶ πέτρας, νὰ χάνεται ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ μακρὺν δένδρα, καὶ πάλιν νὰ φαίνεται εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς λόφου, καὶ εἰς μίαν σαγμὴν νὰ διολύεται, νὰ παρατάσσεται, νὰ σκορπᾷ πυκνὰ σύννεφα καπνοῦ νὰ κάμνῃ νὰ ἀντηχοῦν ἀπὸ βμβροδισμοὺς αἱ πέρξ κοιλάδες—καὶ εἰς κάθε βλήν νὰ βλέπῃς τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα στόματα νὰ ἀναποδίζουσιν, λές νὰ τρομάζουν καὶ αὐτὰ τὴν φωνὴν τῶν, καὶ ἐκεῖ κάτω μακρὰν νὰ καταστρέφουσιν οἰκίας, νὰ ἀνατινάσσουσιν δένδρα καὶ αἱ πυκναὶ φάλαγγες τοῦ ἐχθροῦ νὰ διασπώνται, νὰ σκορπιζοῦνται εἰς τὰς πεδιάδας—εἶναι πράγματα θέαμα, τὸ ὁποῖον προξενεῖ θαυμασιὸν καὶ φοβικὸν.

Ἡ συναίσθησις τῆς θαυμασίας καὶ φοβικῆς δυνάμεως τοῦ ὅπλου του, δίδει εἰς τὸν στρατιώτην τοῦ πυροβολικοῦ τὸν σοβαρὸν καὶ ὑπερήφανον ἐκεῖνον χαρακτήρα, ὅστις ποτὲ δὲν ἐγκαταλείπει τὴν ψυχὴν καὶ τὴν μορφὴν του οὔτε ὅταν ὅλοι αἱ ἄλλοι στρατιῶται, κατόπιν ἀτυχοῦς μάχης, κατῶνται ἀπὸ λύπην καὶ ἀποθάρρουν.

Οὕτω σοβαροί, σκεπτικοί, ἀλλ’ ὄχι ἀποθαρρῶμενοι, ὄχι ταπεινωμένοι, εἰσέρχονται μίαν ἐσπέραν οἱ στρατιῶται τῆς ὀγδόης πυροβολορχίας δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τινὰ ἀτυχή μάχην. Ἀπὸ τὴν πυροβολορχίαν ἐλείπον πολλοὶ ἀμαρξί, πολλοὶ ἴπποι, ἓν πυροβόλον, δύο ἀξιοματικοὶ καὶ μερικοὶ στρατιῶται. Τὴν ὁδήγουν εἰς λοχαγὸς καὶ εἰς ὑπολοχαγὸς. Τὸ πλῆθος ὅλων ἵστατο σιωπηλὸν καὶ λυπημένον, εἰς τὴν εἰσοδὸν αὐτῶν, ὡς νὰ ἐπερνοῦσε λειψινόν.

Εἰς τὴν πρώτην πλατείαν τῆς πόλεως ἐστάθη. Ὁ λοχαγὸς διέταξε τὸν ὑπασπιστικὸν του νὰ καταυλίσῃ τὴν πυροβολορχίαν καὶ ἀπ’ οὗ αὐτὸς ἐπέβη, ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ γύρω, ὡς νὰ ἐγύρευε κανένα μετὰ τοῦ πλῆθους, τὸ ὁποῖον ἐμαρξέθη τριγύρω του.

Αἱ ἄρνες δύο νέοι τὸν πλησιάζουσιν, ὁ εἰς ἐπάνω-κάτω εἰκοσιπέντε χρόνων, ὁ ἄλλος δεκαοκτὼ, τὸν ἐχαιρέτησαν καὶ τὸν ἠρώτησαν μὲ συστολήν :

— Ὁ κύριος λοχαγός...

Ὁ λοχαγὸς δὲν τοὺς ἀφῆκε νὰ τελειώσουν ἐσφιγξὲ καὶ τῶν δύο τὸ χεῖρ καὶ τοὺς ἐκάλεσε φιλικῶς μὲ τὸ ὄνομά τους καὶ τοὺς εἶπεν :

— Ἐλάβα τὸ θάρρος νὰ σὰς γράψω κατ’ εὐθείαν, χωρὶς νὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίζω, διότι εἰς τὴν πόλιν σας δὲν ἐγνώριζα ἄλλον, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ γράψω. Θὰ ἔγραφα μάλιστα ἐνωτέρω, ἂν ἤμποροῦσα ἐνωρίτερον νὰ μάθω τι περὶ τῆς οἰκογενείας σας. Ἀλλ’ οὕτε οἱ φίλοι του—ἐπρόσθεσε μὲ λυπημένῃ φωνῇ—δὲν ἐγνώριζαν νὰ μοῦ εἰποῦν τίποτε, μολονότι εἶχε πολλοὺς καὶ καλοὺς φίλους ὁ ἀτυχὴς νέος...

Καὶ ἔδωκε πάλιν τὴν χεῖρα εἰς τοὺς δύο νέους, οἱ ὁποῖοι ἐσφιγξαν αὐτὴν συμπαθεστάτα.

— Εἶπατε τίποτε εἰς τὸν πατέρα σας περὶ τῆς ἐπιστολῆς μου;

— Τίποτε ἄλλο, ἢ ὅτι ὁ λοχαγὸς τῆς πυροβολορχίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκεν ὁ ἀδελφός μας, θὰ ἔλθῃ κατ’ αὐτὰς νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

Δὲν ἤμποροῦσαν νὰ τοῦ εἰποῦν περισσότερα, διότι ἦτο ἄρρωστος καὶ ἐφοβούντο μήπως τὸν σφραγίσουν πολὺ μερικὰς ὁρμῆς ληπτομερείας τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ του ἐγνώριζε δύο ἡμέρας μετὰ τὴν μάχην, καὶ ἦτο ἀκόμη ἀπαρηγόρητος. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπλησίωσε καὶ ὁ ὑπολοχαγός.

— Ἴδου ὁ ἀξιοματικός, τὸν ὁποῖον ἀνέφερα εἰς τὴν ἐπιστολήν μου, εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνὴν ὁ λοχαγός.

Κατόπιν ἐστάθη τὸν ὑπολοχαγὸν εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐσφιγξαν τὸ χεῖρ καὶ χιλίας τοῦ ἔκαναν ἐκδηλώσεις τῆς ἐλπίδος των

καὶ τῆς ἀπέριου των εὐγνωμοσύνης, εἰς τὸς ὁποίας ἐκεῖνος ἀπήντησε μὲ παραγμένην καρδίαν. Ἀπ’ οὗ ἀντήλλαξεν ὀλίγους ἀκόμη λέξεις, ἐγύρισεν εἰς τὴν πυροβολορχίαν.

Ὁ λοχαγὸς ἐσυμφώνησε μὲ τοὺς δύο νέους νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν εἰς τὰς εἴξ, ἐπειδὴ εἰς τὸς ὁποῖον ἐπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ τεῦξ ἠρώτησε κατόπιν τὸν δρόμον, τὸν ἀριθμὸν τῆς θύρας καὶ τὸ κάτωμα τῆς οἰκίας, ἐφώνησεν ἔπειτα τὸν ἀξιοματικὸν του καὶ τοῦ ἐπιθύτησεν εἰς τὸ αὐτί :

— Αὖριον τὸ πρωῖ, ἐάν ἐγὼ εἰς τὰς ὁποῖον δὲν θὰ εἶμαι ἐδῶ, νὰ ἀναχωρήσῃς ἀμέσως μὲ τὴν πυροβολορχίαν, ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μὴ περῆσῃς ἀπὸ τὸν δρόμον...

Καὶ τοῦ εἶπε τὸν δρόμον. Ὁ ὑπασπιστικὸς ἐνόησε τὸν λόγον καὶ εἶπεν, ὅτι θὰ ὑπακούσῃ ὁ λοχαγός μὲ τοὺς δύο ἀδελφούς ἀνεχώρησαν.

Τὴν ἄλλην πρωΐαν, εἰς τὰς εἴξ, ὁ λοχαγός συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ὑπηρετήν του, μὲ ἓν δέμα ὑπὸ τὴν μασχολὴν ἵστατο εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τῶν δύο νέων του φίλων. Ἐπερίμεναν ἐν λεπτόν, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐφάνη εἰς χρόνος. Ἦτο ἀρὰ γε ἀνυπομονησία ἢ φόβος τοῦ ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρθάνετο; Ἴσως οὐδὲ ἐκεῖνος ἤδυνετο νὰ τὸ εἰπῇ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἤρθάνετο μεγάλην θλίψιν. Ἐπὶ τέλους ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ἐφάνησαν οἱ δύο ἀδελφοί. Δὲν ἔδωκαν καιρὸν εἰς τὸν λοχαγὸν νὰ ὀμιλήσῃ εἶχαν τὸ δάκτυλο εἰς τὸ στόμα, ζία νὰ τοῦ ἐμβύλιον σιωπῇ, τοῦ ἐνευσαν νὰ κρατήσῃ σφικτὰ τὸ ξφο: του διὰ νὰ μὴ κτυπᾷ, καὶ ἀνέβησαν σιγὰ σιγὰ. Ὁ ὑπηρετής ἀκούμβησε τὸ δέμα ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἔφυγε.

— Κοιμᾶται, εἶπεν ὁ μεγαλειότερος ἀδελφός, ἀλλὰ εἶναι πολὺ καλλίτερα.

Ὁ λοχαγὸς ἐκάθησεν, ἐκάθησεν καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ πολὺ πλησίον, ὅπως συνομιλοῦν σιγὰ

— Πιστεύετε, ὅτι ἤμπορεῖ νὰ μὲ ἀκούσῃ χωρὶς κίνδυνον;

— Ὡ! τώρα ναί, ἀπήντησαν καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ μὲ μίαν φωνήν, δὲν ὑπάρχει πλέον κίνδυνος.

— Πάει καλὰ ἂν ὄμως φοβῆσθε τὸ ἐναντίον, σᾶ: παρακαλῶ, νὰ μοῦ τὸ εἰπῆτε εὐθετόως. Δὲν ἐπιθυμῶ, ἀνὰ παρηγορίας, τὴν ὁποίαν ἤλθον νὰ σᾶ; φέρω, νὰ γίνω αἰτίος μεγαλειότερας δυστυχίας. Προτιμότερον... ἀκούσατε, ἐγὼ μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἤμπορῶ νὰ πεταχθῶ μίαν στιγμὴν ἔως ἐδῶ.

— Εἰσθε πολὺ καλός! εἶπον οἱ δύο ἀδελφοὶ καὶ τοῦ ἐσφιγξεν τὸ χεῖρ σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀνησυχῆσθε καὶ δευτέραν φορὰν δι’ ἡμᾶς. Ὁ πατέρας μας εἶναι πράγματα καλλίτερα. Ἐκτὸς τούτου, ἐάν ἦτο ἄλλος ἀνθρώπος, ἴσως, μολονότι εἶναι καλλίτερα, θὰ ἐσκέπτετο τις... Ἀλλὰ, πιστεύετε, κύριε λοχαγέ, ἔχει καρδίαν τοσοῦτον συμφώνον μὲ τὴν παρηγορίαν, τὴν ὁποίαν τοῦ φέρνετε, ὥστε νὰ ἦσθε βέβαιος, ὅτι θὰ τοῦ κάμουν καλὸ οἱ λόγοι σας. Εἶναι πατέρας φιλόστοργος, ἀλλ’ εἶναι καὶ καλὸς πατριώτης.

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ λοχαγός.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤνοιξε μία θύρα καὶ ἐφάνη ἓν ξανθὸ ἀγοράκι δέκα περίπου ἐτῶν. Μόλις εἶδε τὸν λοχαγόν, ἔκανε νὸ τραβηχθῇ.

— Ἐλα, εἶπεν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς.

Τὸ ἀγοράκι ἐπλησίασεν.

— Εἶναι ἀδελφάκι μας.

— Πόσον ὁμοιάζει ἐκεῖνον! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός.

— Ἀλήθεια! εἶπον οἱ ἀδελφοί.

Ἀφοῦ συνομίλησαν ὀλίγα ἀκόμη λεπτά ὁ λοχαγὸς ἤνοιξε τὸ δέμα καὶ εἶπεν εἰς τοὺς ἀδελφούς, ὅτι θὰ κάμῃ καὶ μίαν ἐκπληξιν εἰς τὸν πατέρα των. Ὁ δευτέρος ἀδελφός ἐσηκώθη καὶ μετέβη νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν ἀσθενῆ.

Ὁ νέος ἐπλησίασε τὸ κρεβάτι, βιδίζων ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ.

Ὁ καλὸς γέρον ἐκοιμᾶτο ἤσυχα. Τὸ ἓνα του χεῖρ ἦτο ἐξῆς ἀπὸ τὸ σκέπασμα καὶ τὸ πρόσωπόν του γυρισμένον πρὸς τὸν υἱόν του, ὁ ὁποῖος ἐστάθη ὀλίγα λεπτά, κυττάζων τὸ προσφιλὲς καὶ σεβάσιμον ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον καὶ μέσα εἰς τὴν ἤσυχίαν τοῦ ὕπνου διέσωζε τὰ ἴχνη βαθύθειας θλίψεως, καὶ ἐσκέπτετο: Θὰ σ’ ἐξυπνήσω, καὶ ἔλθω πατέρα! θὰ σ’ ἐξυπνήσω, διὰ νὰ σὲ φέρω καὶ πάλιν εἰς τὴν θλίψιν σου ἀπαρῶ καὶ αὐτὰς τὰς ὀλίγας στιγμὰς τῆς ἤσυχίας... ἀλλ’ εἶναι ἀνάγκη.

Ὁ γέρον ἤνοιξε βίρεια-βίρεια τὰ μάτια του, καὶ μὲ τὸ χεῖρ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἔξω ἀπὸ τὸ σκέπασμα, ἐσφιγξεν τὸ χεῖρ τοῦ υἱοῦ του. Ἐκεῖνος ἔβαλε τὴν δεξιάν του, εἰς τὸ μέτωπον τοῦ γέροντος, ἔκυψε καὶ τὸν ἠρώτησε πῶς ἦτο.

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν.
— Ὡ, καλὰ!... Καὶ... ἀκουσε, πατέρα, ἓνας κύριος θέλει νὰ σὲ ἴδῃ.

— Ἄς ἔλθῃ.
Ὁ νέος δὲν ἐκινήθη
— Ποῖος εἶναι;

— Ποῖος εἶναι; Εἶναι εἰς ἀξιοματικός.
Ὁ γέρον τὸν ἐκύτταξε μέσα στὰ μάτια χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃ

— Εἶναι ἓνας λοχαγός.
— Ἐνας λοχαγός; καὶ τὸν ἐκύτταξε καλὰ.
Ἠκολούθησαν στιγμαί τινες σιωπῆς. Ὁ υἱὸς προσέθηκε κρούα-κρούα :

— Εἶναι ἓνας λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ.
Ὁ πατέρας ἐτινάχθη νὰ σηκωθῇ καὶ καθίσῃ.
Ὁ υἱὸς τὸν ἠπτόδισεν

— Ὅχι, πατέρα, εἶπε κατόπιν μὲ γλυκεῖα φωνή, μὴ κινήσαι, ἴσως σὲ πειράξῃ ἡξέουεις, ὅτι ὁ ἱατρός παρήγγειλε νὰ προσυλαχθῇ; πολὺ ἀπὸ τὸ κρῦν σκεπάσου, πατέρα, ἤσυχασε.

Καὶ τοῦ ἐσκέπασε τὸ χεῖρ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἔξω. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ γέροντος ἐλαμψαν καὶ ἡ ἀναπνοή του ἐγένετο κοπιαστικὴ. Σὲ λιγάκι, χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ εἰς τὸ πρόσωπον καὶ μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ἐσφιγξισεν :

— Ποῖος εἶναι αὐτός; ὁ λοχαγός;...
— Εἶναι ὁ λοχαγός του ἤλθε ἐδῶ ἐπίτηδες διὰ νὰ σὲ ἴδῃ.

Ὁ γέρον μίαν στιγμὴν ἐμεινε σκεπτικός, ἔπειτα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἐδάγκασε τὰ χεῖλη καὶ ἐσκέπασε τοὺς ὀφθαλμούς μὲ τὴν χεῖρα.

— Πατέρα! εἶπε μὲ τρυφερωτάτην φωνὴν ὁ υἱός, καὶ τὸν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον. Πατέρα, θάρρος! Ὁ λοχαγός ἤλθε νὰ σὲ παρηγορήσῃ, καὶ θὰ σὲ παρηγορήσῃ, εἶμαι βέβαιος. Μὴ κάμνη; ἔτσι, μὴ πατέρα! καὶ τοῦ ἴσηκωσε τὴν χεῖρα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. Θάρρος, γενναιότητα, πατέρα!

— Φώναξέ τον.
— Ἀμέσως;

— Ναί, ἀμέσως.
— Πηγαίνω, ἀλλὰ νὰ φανῆς γενναῖος, καὶ ὁ λοχαγός θὰ σὲ παρηγορήσῃ, θὰ ἴδῃς.

Καὶ μὲ βήματα βιαστικά ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον. Ὁ πατήρ του τὸν συνώδευε μὲ τὸ βλέμμα καὶ προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὴν θύραν.

Ἠκούσθη εἰς σύντομος ψιθυρισμός, εἰς θόρυβος ξίφους... Ἴδου ὁ λοχαγός.

Μόλις τὸν εἶδεν ὁ γέρον, ἤνοιξε τοὺς βραχίονας νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ καὶ ἐφώνησε συγκινητικῶς :

— Λοχαγέ μου! λοχαγέ μου!
Ἐκεῖνος ἔτρεξε, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν συμπαθεστάτην :

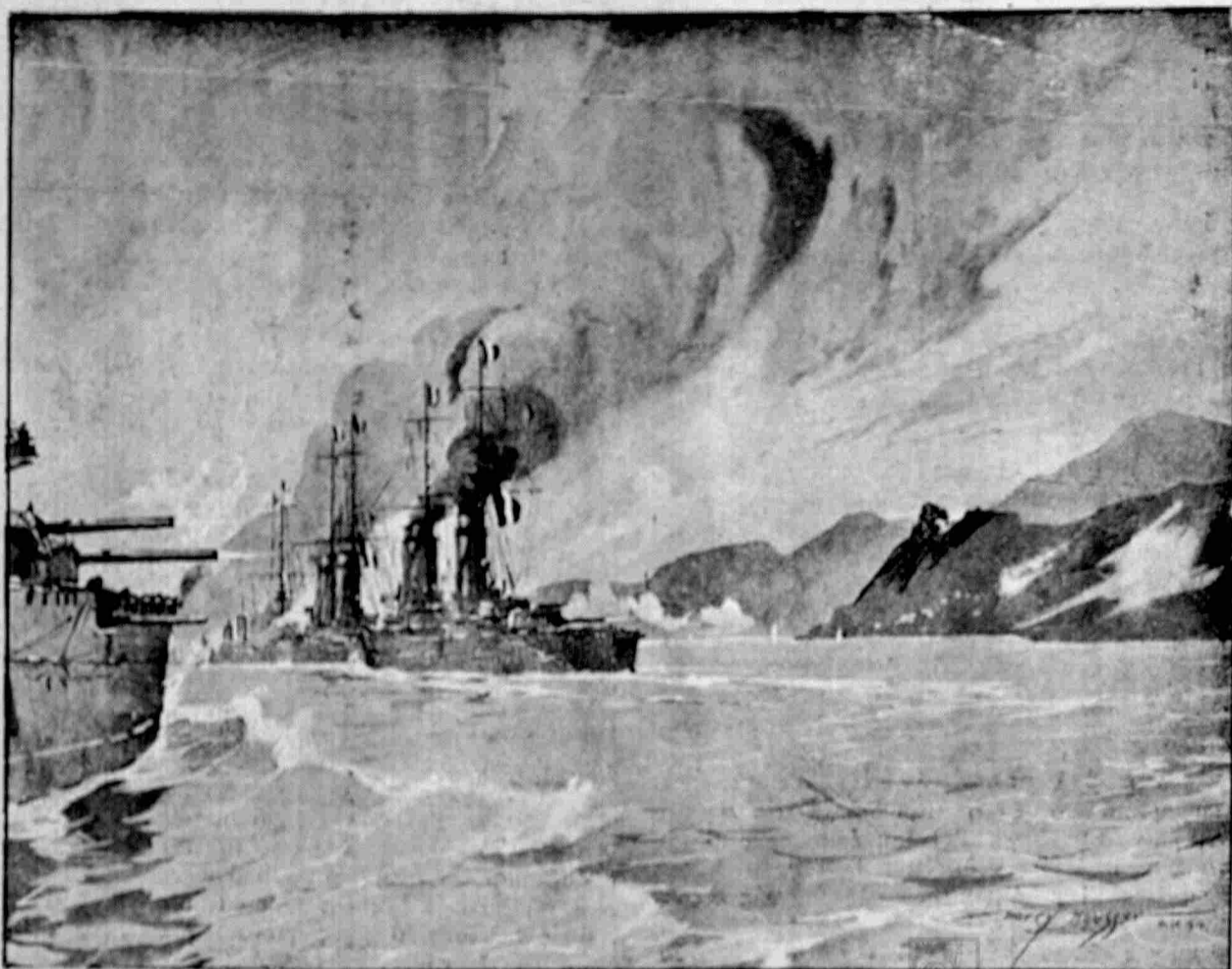
— Ὑπομονή, ἀγαπητὲ κύριε! ὑπομονή!
Ὁ πρωτότοκος υἱὸς καὶ τὸ μικράκι ἐστάθησαν εἰς τὴν μίαν ἀκραν τῆς κλίνης, ὁ δευτερότοκος εἰς τὴν ἄλλην. Ὁ γέρον ἐγυρε τὸ μέτωπον εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ λοχαγοῦ καὶ ἔκλαιε.

Μερικὸς στιγμὰς κἀνεὶς δὲν ἀνέπνευσεν. Αἱ φωνὲς ὁ ἀσθενὴς ἐτραβήχθη ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τοῦ λοχαγοῦ, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, ἐσκούπισε τὰ μάτια του καὶ εἶπε μὲ φωνὴν ἀποφασιστικὴν :

— Λοχαγέ... Ἐσεὶς ἦσθε ἐκεῖ τὴν ἡμέραν ἐκείνην;... Ἐσεὶς εἶδτε;... Εἰπέτε μου... διηγήθητέ μου... θέλω νὰ μάθω ὅλα! θὶ ἔχω γενναιότητα, αἰσθάνομαι θάρρος... θὰ σὰς ἀκούσω χωρὶς νὰ συγκινηθῶ... χωρὶς νὰ σὰς διακόψω... Ἀλλὰ θέλω νὰ μὴ μοῦ κρύψετε τίποτε... θέλω νὰ μάθω πῶς... (τὰ δάκρυα ἀπέπνιξαν τὴν φωνήν)... πῶς ἀπέθανε... τὸ πτωχὸ μου...

Καὶ ἀφῆκε πάλιν τὴν κεφαλὴν νὰ καταπέσῃ εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ λοχαγοῦ, καὶ κινῶν αὐτήν, ἐφώνησε λυπητερά :

— Ἦτο τόσο νέος!
Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ δυστυχὴς γέρον ἀνετινάχθη, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ τὸν ἀξιοματικόν, καὶ ἐνῶ τὸν ἐκύτταξε, τὸ δακρυσμένον πρόσωπόν του ἐλάμβανεν ἐκφρασίαν πολὺ ἐκφραστικωτέραν τῆς γαλήνης καὶ τῆς ὑπερηφανείας, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤρριξαν νὰ ἀνάπτουν, καὶ ἀπέσυρε σιγὰ-σιγὰ τὸν βραχίονα ἀπὸ τὸν ὄμον τοῦ λοχαγοῦ, ὡκάν, ἀντὶ παντός ἄλλου ὑποστηρίγματος, τοῦ ἐφθάνεν ἡ νέα ἰδέα, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωκεν ὁ λοχαγός. Ἡ ἰδέα αὕτη μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀπεκοιμίζετο καὶ ἀπὶπνίγετο μέσα εἰς τὴν τῶσσην τοῦ θλίψιν καὶ τοῦ ἤλθεν ἔξαφνα εἰς τὸν νοῦν του, καὶ τοῦ ἔδωκεν ἀμεσον καὶ ἀνέλπιστον παρηγορίαν, καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν ψυχὴν του δύναμιν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ποτὲ δὲν ἐφανταζέτο.

Ὁ κανονιοβολισμὸς τοῦ Κατάρρου.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Πόθεν ἡ ἀφορμή.

Εἶναι γνωστὸν τὸ τραγικὸν ἐπεισόδιον τῆς μεγάλης ἐκστρατείας τοῦ Ναπολέοντος εἰς τὴν Ρωσίαν. Μετὰ τὴν ὑποχώρησιν ἐκ τῆς Μόσχας τῶν τελευταίων συντριμμάτων τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, εὐρέθη Γάλλος στρατιώτης, ἐπὶ μῆνα ἐγκαταληφθεὶς εἰς τὸ παγωμένον πεδίον τῆς μάχης, μὲ κατεστραμμένας τὰς κνήμας ἀπὸ ὄβριδα, χωρὶς καμμίαν περίθαλψιν, τρεφόμενος ἐκεῖ ἀπὸ ἀνθρώπινον κρέας τῶν νεκρῶν πλησίον τοῦ στρατιωτῶν καὶ θερμαινόμενος μέσα εἰς τὸ κοίλωμα νεκροῦ στρατιωτικοῦ ἄλλογου, τὸ ὁποῖον ὄβρις εἶχεν ἀνοίξει εἰς τὴν κοιλίαν. Εὐτυχῆς ὁ στρατιώτης, διὰ τὸ εἶναι ὑπερσσιζεῖ τὸ πάτριον ἔδαφος, εὐρίσκει τὸν ἐνδοξον θάνατον ἀπὸ ἐχθρικῆν σφαίραν. Ἐσκέφθητε ὁμοῦ ποτὲ τὰς ἀγωνιώδεις στιγμὰς ἐκείνου, ὁ ὁποῖος μὲ χαίνουσαν πληγὴν σπάρασσε ἐγκαταλειμμένος, μάτην βλέπων, μαζῆ μετὰ τὸ αἷμα του, νὰ ἐκπεύγῃ καὶ κατὰ ἄλλοις ἢ πνοῇ ζωῆς; Καὶ δὲν εἶναι πολὺ μακροσμένη ἡ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν τοιαύτη ἦτο ἡ τύχη τοῦ ὑπερασπιστοῦ τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος του. Ἀνάγεται αὕτη σχεδὸν μέχρι τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου τοῦ 1853. Τότε ἀκριβῶς συνέβη ἀξιωματικὸς Ἄγγλος, συνεπείᾳ σοβαρᾶς πληγῆς εἰς τὴν χειρὰ του, νὰ ἀναγκασθῇ μετὰ δύο ἡμέρας νὰ ἀποκόψῃ αὐτήν, διότι ἔλειπεν ἀκόμη ἡ σημερινὴ ἄμεσος καὶ συστηματικὴ ἰατρικὴ ἐπέμβασις εἰς τοὺς τραυματίας τοῦ πολέμου. Ἀλλὰς τε, ἡ στατιστικὴ εἶχε ἀποδείξει, ὅτι ἐκ τῶν 75 χιλ. ἀποθανόντων κατὰ τὸν πόλεμον ἐκεῖνον, μόνον οἱ 20 χιλ. ἐφονεύθησαν ἀπὸ ἐχθρικῆς σφαίρας, οἱ λοιποὶ εὗρον σκληρὸν θάνατον ἀπὸ κακίστην περίθαλψιν τῶν πληγῶν τους ἢ ἀπὸ ἄλλου, δι' ἑλλείψιν καλῶς διοργανωμένης ἐπιμελητείας, κακουχίας. Εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν αἰθούσαν ἢ σκητὴν φορητοῦ νοσοκομείου, πλησίον ἀλλήλων, ἐνοσηλεύοντο χολερίωντες, δυσεντερικοί, φθισικοί καὶ ἄλλοι τραυματῖαι τοῦ πολέμου.

Ἡ 20 Ὀκτωβρίου τοῦ 1863 εἶναι μία ἀπὸ τὰς πολυσημάντους ἡμερομηνίας διὰ τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος. Τότε, κατὰ τὴν σύμβασιν τῆς Γενεύης, ἀπεφασίσθη ὁ καθ' ὁλοκλήρην περίπτωσιν σεβασμὸς ὑπὸ τῶν ἱμπολέμων τῶν φορητῶν ἢ μόνιμων νοσοκομείων τῶν τραυματιῶν καὶ τοῦ

νοσηλεύοντος αὐτοὺς προσωπικοῦ. Ἔγεινε πρὸς τούτοις παραδεκτὴ καὶ ἰδιαίτερα σημαία, λευκὴ μὲ ἐρυθρὸν σταυρὸν, ἡ ὁποία ἔκτοτε ἐν ὅρῳ πολέμου πρέπει νὰ κυματίζῃ πλησίον κάθε ἐθνικοῦ ἐμβλήματος, δεικνύουσα τὸν σταθμὸν ἐκείνου ἀσύλου τῶν τραυματιῶν τοῦ πολέμου. Αὕτη εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Οἱ πρῶτοι Ἐρυθροὶ Σταυροί.

Εἰς τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1870 ἐφάνη ἡ πρώτη δράσις τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, μὲ φοβερὰν ὁμῶς διαφορὰν μεταξὺ τῶν ἐμπλι-

μων. Διότι ὁ Γερμανικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς παρουσιάσθη τότε διωργανωμένως τελείως καὶ μὲ περιορίσθη 70 ἑκατομμ. φράγκων, ἐφ' ὃ Γαλλικὸς μόλις εἶεν ὄρχισαι νὰ καταρτίζοι με κεφάλαια μὴ ὑπερβαίοντα τὰς 100 χιλ. φράγκων. Ἐκεῖνο ὁμοῦ, τὸ ὅτι νυνὺτως ἢ ἄλλως πισημέλησε τότε ἡ ἐπίσημος γαλλικὴ ἀρχὴ, ἀνέλυβε θαυμασίως νὰ τὸ συμπληρώσῃ ἡ ἰδιωτικὴ δράσις τῆς Γαλλίδος γυναικός. Ἡ Παρισινὴ ἀριστοκρατία λησιμονήσασα πρὸς στιγμὴν τὰς φροντίδας τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ λοιποῦ καλλωπισμοῦ της, ἠκλιύθησε τὰ τέκνα τῆς πατρίδος της εἰς αὐτὰ τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ἀποράλλακτα, ὅπως αἱ ἀρχαῖαι γυναῖκες τῶν Γαλατῶν, οἱ ὅποιοι εἰς τὸ πλευρὸν τῶν πολεμιστῶν συζύγων ἢ τῶν τέκνων καὶ τῶν ἀδελφῶν τὸν ἐδοκίμαζον ὅλα τὰ δεινὰ ἐνὸς ἀγρίου πολέμου.

Τὰς ἀριστοκράτιδας ἐμιμήθησαν καὶ αἱ ἄλλαι τῶξεις καὶ τοιουτοτρόπως, ἐντὸς ὀλίγου κάθε Γαλλίς ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν περίθαλψιν καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν πολεμούντων σιματριωτῶν της. Εἰς τὸ Στρασβούργον αἱ γυναῖκες, ἀφοῦ τὰ πάντα ἔδωκαν ἐκ τῆς περιουσίας των διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν τραυματιῶν τοῦ πλέμου, ἤρχισαν ἔπειτα καὶ νὰ ἐπαιτῶσιν ὑπὲρ αὐτῶν. Εἰς τοὺς Παρισίους αἱ κυραὶ τῆς ἀνωτέρας ἀριστοκρατίας κατήρτισαν τὸ σπουδαιότερον νοσοκομεῖον, τὸ ὁποῖον ἐλειτούργησεν εἰς τὸ θαυμασίον φοναγὲ τοῦ θεάτρου τῆς Γαλλικῆς Κομωδίας, ὅπου, ὑπὸ τὸ γελαστὸν ἄγαλμα τοῦ Μολλιέρου ἢ τὸ εἰρωνικὸν ὕφος τῆς προτομῆς τοῦ Ρακίνα ἢ τοῦ Βολταίρου, αἱ ἀριστοκράτιδες ἐπέδεδον πληγὰς ἀπὸ λογησμούς, ἀπὸ ὀβίδας ἢ σφιδροὺς σπαθισμούς. Αὕτη ἡ μεγάλη καλλιτέχνις, ἡ Σάρρα Βερνάρ, διετήρησεν ἐξ ἰδίων της νοσοκομεῖον εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ Ὁδείου, διότι εἰ ὑπὲρ τὰ ὑπόγεια ὄροφαί τοῦ ἱδρύματος εἶχον θριμματισθῆ ἐκ τοῦ ἀδιαλείπτου βομβαρδισμοῦ.

Οὔτε ἐτρόμαζον τότε τὴν μανίαν τοῦ καταστρεπτικοῦ περὶ αὐτὰς πυρός. Σῶμα τοιούτων Πρωπιδων νοσοκόμων προὔξηνσε τὸν θαυμασμὸν ὄλων τῶν πολεμικῶν ἀνταποκριτῶν. Ἐφονεύθησαν μέχρι τῆς τελευταίας, ἀφοῦ, ὑπὸ τὴν βροχὴν τῶν ἐχθρικών σφαιρῶν, κατώρθωσαν νὰ ἐπιδέσουν τὰς πληγὰς τῶν τραυματιῶν ἢ νὰ περισυλλέξουν καὶ νὰ ὀδηγήσουν αὐτοὺς μέχρι τοῦ πλησιεστέρου φορητοῦ νοσοκομείου.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΑΝ. Φ. ΑΙΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Περίθαλψις τραυματιῶν ἐν καιρῷ μάχης ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

"Αποψεις τῆς Καινιξβέργης.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΝΗ

ΗΡΩΕΣ ΚΑΙ ΘΥΜΑΤΑ

Διά νά μὴ λείψῃ, φαίνεται, ἡ ἀλληλουχία δλων τῶν περὶ ἡμᾶς προσώπων καὶ πραγμάτων, μέσα εἰς τὴν τρομακτικὴν σκέψιν περὶ τοῦ πῶς καὶ ποῦ θὰ καταλήξῃ ὁ ἀγριὸς δρόμος, τὸν ὁποῖον ἐπῆραν τὸ πῦρ καὶ ὁ σίδηρος εἰς τὸν φοβερὸν πανευρωπαϊκὸν πόλεμον, ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι σκέπτονται ἀκόμη καὶ τί θὰ γίνουσι αἱ πολυώμιμοι καὶ ποικίλων θεληγῶν σαντέζαι, αἱ ὁποῖαι, ὡς γνωστὸν, μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὰ ἐμπόλεμα μέρη.

Ἡ ἀφορμὴ εἰς τὰς σκέψεις ταύτας ἐδόθη ἀπὸ τὸν ἁρμονικὸν ἦχον ἡμελοῦ τῆς μόδας τακουνιοῦ, κομποῦ γυναικείου ὑποδήματος ἐπάνω εἰς τὸ πεζοδρομιοῦ τοῦ δρόμου τῶν Μνηματακίων, κατὰ νυκτερινὴν προχωρημένην ὥραν.

Ὁ δυνατώτερος ξενύχτης παραίας, ἡ ὁποία ἐκάθητο ἐμπροσθεν μεγάλου παραθύρου ἐκ τῶν ἐκεῖ καφενειῶν, πρῶτος ἀντελήφθη τὸν ἦχον καὶ ἤρχισε τὴν ἐξῆς ὁμιλίαν :

— Ἀκούτε ; ἀκούτε ; Θὰ εἶναι κ' αὐτὸ ἀπ' τὰ θύματα τοῦ τρομακτικοῦ πολέμου. Κάμετε τόπο καὶ θὰ μᾶς ἔλθῃ.

Οἱ ἄλλοι ἐκ τῆς παραίας δὲν ἐνόησαν περὶ τίνος ἐπρόκειτο, δὲν ἤργησαν ὁμοῦ νὰ εἰσέλθῃ εἰς

τὸ καφενεῖον μὴ δλόξανθη Τευτωνίς, μὲ ὄριον συμμετρικὸν ἀνάστημα, εὐγραμμὸς καθ' ὅλα, ἐκφραστικωτάτη εἰς τὴν μορφὴν καὶ μόλις ἀριθμοῦσα εἴκοσι δροσερωτάτης ἰσχυρικότητος ἔτη. Ἡ ἐμφάνισις τῆς εἰς τὸ καφενεῖον ἔκαμεν ἐντύπωσιν.

Ὅλοι ἐσταμάτησαν καθε συνομιλίαν ἢ παιγνίδι τῶν καὶ ἀχόρταγα ἐκόλλησαν ἐπάνω τῆς τὰ βλέμματά των.

Ἐν ἀπὸ τὰ γνωστὰ πελαγίζοντα ἄστρα κάποιου ἐκεῖ πλησίον νυκτερινοῦ καφενείου, διὰ τὸ ὁποῖον τόσα χειροκροτήματα καὶ ἄλλοι τόσοι θαυμασμοὶ ἐξεδηλοῦτο κάθε βράδυ ἀπὸ τοῦς ντανιῆδες μας, τί ἐζητεῖ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸ καφενεῖον ; Πῶς καὶ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην πρὸς χάριν του δὲν ἠκούσθησαν εἰ ἐκπαρωσιασμοὶ τῆς σαμπάνιας εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ μεταμοσοῦκτια κέντρα ;

Αὐτὴ ἡ κρυφία ἐρώτησις εἶχε γεννηθῆ εἰς δλους τοὺς ἐν τῷ καφενείῳ.

Ἄλλ' ἡ Τευτωνίς, μὲ βαριμένην ἀπὸ λύπην μορφὴν, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἐκάθησεν ἀκριβῶς πλάγι εἰς τὸν προμαντεύσαντα τὴν ἔλευσιν τῆς φίλον τῆς παραίας. Ἐμεινεν ἀρκετὴν ὥραν σιωπηλὴ καὶ μετ' ὀλίγον, ἀφοῦ ἐδιάβασε κάποιαν ἐπιστολήν, ἤρχισε νὰ σπογγίζῃ τὰ λαμπυρίζοντα δάκρυά τῆς.

Ὁ φίλος τῆς παραίας, περιεργώτατος καὶ γνώστης τῆς γλώσσης τῆς, ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀπευθύνῃ τὰ ἐξῆς :

Ὁ Αὐστριακὸς στρατηγὸς τοῦ πεζικοῦ φὸν Δούφμεπερκ.

— Μ' ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί παθαίνετε ; Ἡμπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω εἰς τίποτε ;

Ἐκείνη τὸν εἶδε μὲ κάποιον στήν ἀρχὴν περιεργο βλέμμα, ἀλλ' ὕστερον, σὺν νὰ ἤθελε κάτι νὰ πῇ γιὰ τὰ ξεσπᾶσθ,

— Νά, τοῦ εἶπε, εἰάβωσθ.

Τὰ δάκρυά τῆς ἐγίναν τώρα περισσότερα.

Τί συνέβαινε ; Δύο ἀδέλφια τῆς, φοιτητοὶ τοῦ Πολυτεχνείου τῆς πατρίδος τῆς, ἐσκοτώθησαν εἰς τὸν πόλεμον, ὅπως τῆς τὸ ἀνήγγειλεν ὁ γέρον πατέρας τῆς, ὁ ὁποῖος συνάμα τῆς ἔγραφε νὰ μὴ στείλῃ πλέον χρήματα διὰ τὰς σπουδᾶς των, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχον πλέον

οὗτοι, ἀλλ' οὔτε καὶ δι' αὐτόν, ὁ ὁποῖος πολὺ σύντομον ἠσθάνετο τὸ τέλος τῆς ζωῆς του μετὰ τὸν θάνατον τῶν δύο ἰδῶν του.

Τὸ πᾶγμα, γνωσθὲν εἰς δλους τοὺς ἐν τῷ καφενείῳ, τοῖς μετέβλεν εἰς σκεπτικὸς, μέσα δὲ εἰς τὴν σιωπὴν τῶν διέκρινε κανεὶς τὴν σοβαρὰν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ψυχολογίαν των.

Ὁ Ἄνρη Δετιέ, εἰς στίχους του, τοὺς ὁποῖους ἐδημοσίευσεν ἡ τελευταία «Ἰλυστρασιόν», γράφει :

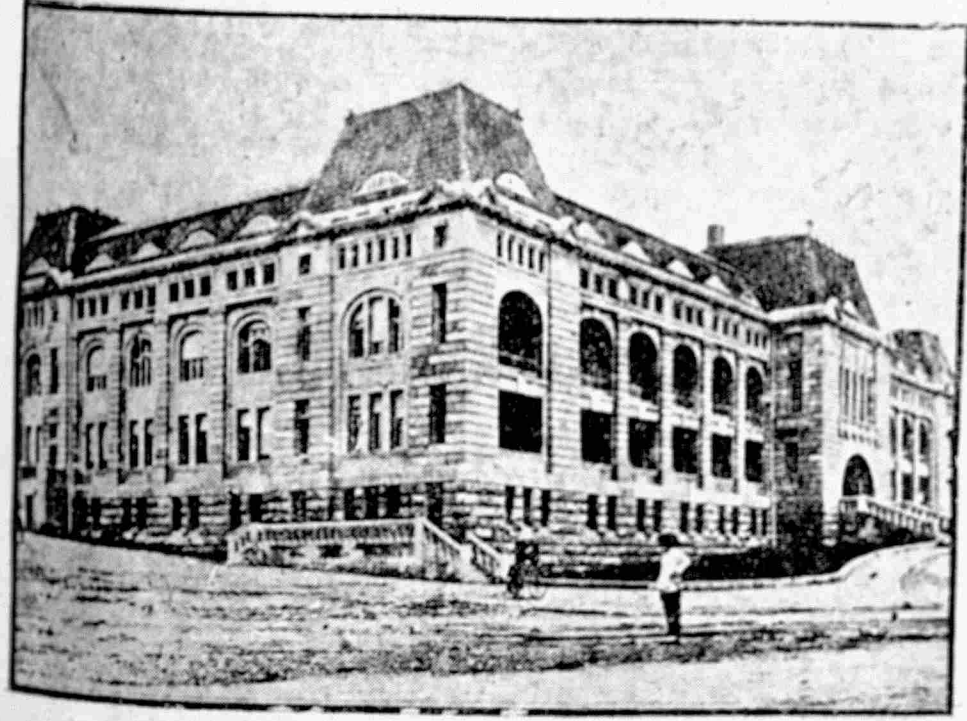
«Ἐπάνω εἰς τὴν ἀπέραντον ἑκτασιν, τὴν ὁποίαν θὰ σφῶσουν οἱ πρωτοφανεῖς ἐκατόμβαι τῶν θυμάτων τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ πολέμου, δὲν θὰ φυτρώσῃ μόνον ἡ δάφνη τῆς δόξης τῶν δπλων θὰ ἀναδειχθοῦν ἐξ αὐτῆς καὶ ἄλλα θύματα, ἡρώων τῆς εὐγενείας τῆς καρδίας.»

Δὲν σᾶς φαίνεται μὲ τὸ περιπλέον ἡρώως καὶ ἡ Τευτωνίς, ἡ ὁποία, μακρὰν τῆς πατρικῆς τῆς στέγης, εἰσγάγετο καὶ ἐφρόντιζε διὰ τὴν μόρφωσιν δύο ἐκλεκτῶν ὑπάρξεων, τὸς ὁποῖας ὁ θάνατος, μὲ τὴν ἀλάνθαστον ἐκλεκτικότητά του, τόσον σκληρῶς ἤρπασε ;

Ναί, εἶνοι ἡρώως καὶ διότι, πτωχὴν ἦδη, καλπάζων μαρσμός τὴν ἔχει στείλει εἰς μίαν ταπεινὴν κλίνην ὁμοφύλου τῆς νοσοκομείου τῆς πόλεως μας.

Ἐ Ὁ σπγγραφεὺς τῶν θυμάτων τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου θὰ τὴν λησμονήσῃ ἀρᾶ γε ;

Ἄσ...

Τὸ Διοικητήριον τῆς ἐν Σινικῇ γερμανικῆς ἀποικίας, Τσιγκ - Τάο.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 38

Ὁ Ἰάκωβος τὸν ἀφῆκεν. Ὁ Βιλαρὺκ διηυθύνθη εἰς μίαν γωνίαν, ἔσήκωσε μίαν πέτραν, ἐπῆρε τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἰάκωβον. Ἐκεῖνος δὲν ἐζήτησε πλεονέκτημα τὸ ἐπῆρε καὶ διηυθύνθη εἰς τὸν Πύργον. Ἐκεῖ τὸ ἠνοίξε καὶ εὗρε τὸ ἐξῆς σημεῖωμα :

« Ἄν μὲ συμβῆ κανὲν δυστύχημα, ἃ; ἐρευνήσουν ἐπάνω μου τὰ χαρτιά μου θὰ εὗρουν γραμμάτια ὑπογεγραμμένα ἀπὸ τὸν Α. Σίμψον τοῦ Λονδίνου. Ἡ ὑπογραφή εἶναι ψευδής· εἶναι ἔργον τοῦ Ὀλιβιέ Μπαρζεμόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ἑκατὸν εἴκοσι πέντε χιλιάδας φράγκα, ποῦ ἔχασεν εἰς τὸ χαρτοπαίγιον. Ἄν εὐ σὺν τὰ ἔγγραφα αὐτὰ καὶ τὰ γραμμάτια, ἃ; καταδιώξουν τὸν Ὀλιβιέ Μπαρζεμόν ὡς πλαστογράφον. Ἄν δὲν τὰ εὗρουν, θὰ μοῦ τὰ ἔχουν κλέψει μετὰ τὸν θάνατόν μου. Δὲν κατηγορῶ κανένα. Δίδω μόνον κλυτὸν δία τὴν δικαιοσύνην πληροφορίας.

Μωμπόρν.

Ὁ Ἰάκωβος ἀνέγνωσε μὲ τρέμοντα χεῖλη τὸ σημεῖωμα αὐτό.

Κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσεν, ὅτι ἦτο τέχνασμα τοῦ Βιλαρὺκ, ἀφοῦ αὐτὸς δὲν τὸ κατέθεσεν εἰς τὸ δικαστήριον, ἀλλὰ κατόπιν ἐσυλλογίσθη, ὅτι ὁ Βιλαρὺκ, μένεα πνέων κατὰ τοῦ μαρκησίου, αὐτὸν ἠθέλε νὰ ἐκδικηθῆ. Παρουσιάζων δὲ τὸ ἔγγραφον αὐτό, θὰ ἠθώονε τὸν μαρκησίον, διὰ νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν υἱόν του.

Ὁ Ἰάκωβος εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ νευρικήν κρίσιν. Εἶχεν ἀνοίξει τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του καὶ ἐβάδιζε μὲ μεγάλα βήματα. Ἄπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐπανελάμβανε :

— Τί νὰ κάμω ; Τί νὰ κάμω ;

15. Αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Βιλαρὺκ.

Ὁ κύριος Μῶβ ἔλαβεν ἐκ Παρισίων συμπληρωματικὰς πληροφορίας. Μίαν ἡμέραν ὁ διευθυντὴς τοῦ τυπογραφείου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε παραγγεῖλει τὰ γραμμάτια ὁ Ὀλιβιέ, παρουσίασεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Σίμψον τὸν λογαριασμόν τῶν δύο χιλιάδων γραμματίων, τῶν παραγγελλθέντων ὑπὸ τοῦ Ὀλιβιέ Μπαρζεμόν. Ἐκεῖ ἤκουσεν, ὅτι οὐδεμία παρομοία παραγγελία εἶχε δοθῆ.

— Ὅταν πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων μηνῶν μᾶ; ἐστείλατε τὰ γραμμάτια ταῦτα, τοῦ εἶπεν ὁ τμηματάρχης τοῦ γραφείου τοῦ Σίμψον, δὲν σᾶ; ἐκάμαμεν κάμμίαν παρατήρησιν ἐν τούτοις σᾶ; πληροφοροῦμεν, ὅτι ἀπὸ ἐνὸς ἔτους δὲν παρηγγεῖλαμεν γραμμάτια, καὶ τοῦτο, διότι ἀπεφασίσσαμεν νὰ τὰ ἐκτυλώσωμεν εἰς Ἀγγλίαν.

— Ἐξάπαντος ὑπάρχει κάποιο λάθος, ἀπήντησεν ὁ τυπογράφος.

Διηγήθη τὸ ἐπισηδῖον τῆς παραγγελίας καὶ περιέγραψε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ὀλιβιέ ὡς χαρακτηριστικὰ ὑπαλλήλου τοῦ γραφείου Σίμψον.

— Οὐδεὶς ἐκ τῶν ὑπαλλήλων μας ὁμοιάζει πρὸς τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον μὲ περιγράφετε· ἢ ὑπόθεσις λαμβάνει περιεργὸν χαρακτηρισμόν. Πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμεν τὴν ἀστυνομίαν.

Ἡ ἀστυνομία εἰδοποιήθη, ἦεις καὶ ἐξετάσασα ἐπισταμένως, ἔστειλε τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν τῆς εἰς τὸν Μῶβ.

Ταυτοχρόνως παρουσιάζετο εἰς τὸν ἀνακριτὴν ὁ Βιλαρὺκ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχεν ἐξοδεύσει ἐκ τῶν πεντακοσίων φράγκων, ποῦ τοῦ ἔδωκεν ὁ Ἰάκωβος, ἐξήκοντα καὶ ἠγόρασε μίαν φορεσίαν. Ἦτο λοιπὸν καλοενδεδυμένος καὶ εὐπρόσωπος.

— Κύριε Μῶβ, ὁ ξενοδόχος σᾶ; εἶχεν εἰπεῖ, ὅτι τοῦ ἐκλάπησαν ἀπὸ τὸ συρτάρι του σχεδὸν ἑκατὸν φράγκα καὶ ἐν χαρτοφυλάκιον τοῦ Μωμπόρν. Τὰ χρήματα καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον τὰ εἶχα πάρει ἐγώ. Ἀλλὰ σήμερον ἐπέστρεψα τὰ ἑκατὸν φράγκα εἰς τὸν ξενοδόχον, ὁ ὁποῖός μοῦ ἔδωκεν ἀπόδειξιν παραλαβῆς ἔγγραφον. Ἴδού την.

Καὶ ὁ Βιλαρὺκ παρουσίασεν εἰς τὸν Μῶβ τὸ ἔγγραφον, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ξενοδόχος ἐδήλου, ὅτι ἐπῆρε τὰ ἑκατὸν φράγκα καὶ ὅτι παραιτεῖται πάσης καταδιώξεως τοῦ κλέπτου.

— Πολὺ καλὰ ὦ; πρὸς τὰ χρήματα, λέγει ὁ Μῶβ, ἀλλὰ τὸ χαρτοφυλάκιον ;

— Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ ἦλθα νὰ σᾶς ὁμιλήσω.

Καὶ διηγήθη τότε τὴν ἀπρόοπτον ἐπίσκεψιν τοῦ Ἰακώβου καὶ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον τοῦ ἀιτήσεν αὐτὸς τὸ χαρτοφυλάκιον μὲ τὴν σημείωσιν τοῦ Μωμπόρν.

— Καὶ τί ἔγραψεν ἢ σημείωσις ἐκείνη ;

— Κύριε ἀνακριτά, ἐπῆρα ἀντίγραφον, ἴδού το.

Ὁ Μῶβ ἀνέγνωσε τὸ χαρτί, ποῦ τοῦ παρουσίασεν ὁ Βιλαρὺκ, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν ταραχὴν του.

— Πῶς ! ὁ Ὀλιβιέ εἶναι λοιπὸν πλαστογράφος καὶ δολοφόνος ;

Καὶ περιπατεῖ μὲ μεγάλα βήματα εἰς τὸ δωματίον, ἀδιαφορῶν διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Βιλαρὺκ.

Ἀφοῦ κατέστρωσε τὰς σκέψεις του ὁ ἀνακριτὴς, ἔκαμε μερικὰς ἐρωτήσεις εἰς τὸν Βιλαρὺκ, ἔπειτα τὸν ἀρῆκε νὰ φύγῃ, ἐνῶ τηλεγραφικῶς ἐκάλεε τὸν Ἰάκωβον Μπαρζεμόν εἰς ἀνάκρισιν. Ὁ ἀξιωματικὸς ἔσπευσε.

— Σᾶ; ἐκάλεσα, τοῦ εἶπε, διὰ τὸ ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον ἐκάλεσε μὲ τὸν Βιλαρὺκ, σχετικῶς μὲ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ Μωμπόρν.

Ὁ Ἰάκωβος προσεπάθησε ν' ἀρνηθῆ τελειῶς, ἀλλ' ὅταν ὁ Μῶβ τοῦ παρουσίασε τὸ ἀντίγραφον τοῦ σημειώματος τοῦ Μωμπόρν, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχε παραδώσει ὁ Βιλαρὺκ, ὁ Ἰάκωβος ἔμεινεν ἀναυδὸς καὶ ἢ συγκίνησις του τὸν ἐπρόδωκεν.

— Ἡ ἀλήθεια, λέγει ὁ Μῶβ εἰς τὸν Ἰάκωβον, σᾶ; ἐτάραξε, δὲν εὗρίσκετε πλέον τρόπον νὰ ὑπερασπισθῆτε τὸν ἀδελφόν σας. Ἀληθινὰ σᾶ; λυπούμαι· προσεπαθήσατε ν' ἀποδείξετε τὴν ἀθωότητα τοῦ πατρὸς σας· τὴν ἀποδεικνύετε, ἀλλὰ μὲ θυρίαν τοῦ ἀδελφοῦ. Ἄν ὁ μαρκησίος Μπαρζεμόν δὲν εἶναι ἐνοχός, εἶναι ὁμοῦ ὁ κόμης Ὀλιβιέ Μπαρζεμόν.

Ὁ Ἰάκωβος προσεπάθησε κάτι ν' ἀρθρώσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη· ἐζήτησε τὴν ἀδειαν ν' ἀπομακρυνθῆ, ἦτο δὲ τὸν τεταραγμένον, ὡς τε ἀναχωρῶν δὲν παρετήρησε τὴν Ἰσαβέλλαν, ἢ ὁποῖα ἐπερίμενεν εἰς τὸν πρόδρομον. Τὴν εἶχε καλέσει ὁ ἀνακριτὴς καὶ ἀνέμενε τὴν σειρὰν τῆς.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐκλήθη εἰς τὸ δωματίον τοῦ ἀνακριτοῦ. Ἐμβῆκεν ἀμέσως.

— Δεσποινίς, ἐνθυμηθῆτε τί σᾶ; εἶπα, ὅταν σᾶ; ἐζήτησαν τὴν μαρτυρίαν σας. Σᾶ; εἶχα τονίσει, ὅτι ἢ κατὰθεσίς σας θὰ ἀπήλασσε τὴν δικαιοσύνην πλάνης. Ὑπῆρχον ἐνδείξεις, ὅτι φονεὺς τοῦ Μωμπόρν ἦτο ὁ μαρκησίος Μπαρζεμόν· τὸν ἐφυλάκισα καὶ ὁμοῦς ἀπεδείχθη κατόπιν, ὅτι φονεὺς δὲν ἦτο ὁ μαρκησίος, ἀλλὰ κάποιος ἄλλος, ὁ ὁποῖός εἶναι γνωστός σας. Εἶναι ὁ υἱός του, ὁ κόμης Ὀλιβιέ.

Ἡ κόρη ὠχρίασε, κατέβαλεν ὄλας τὰς δυνάμεις τῆς νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχαμίαν τῆς καὶ παρετήρησε :

— Κύριε, τί ξεύρετε ; Ἴσως καὶ τώρα ἀπατάται ἢ δικαιοσύνη, προσέξατε . . .

— Σεῖς πταίστε δι' ὅ,τι ἔσφαλεν ἢ θὰ σφάλῃ· ὁμιλήσατε καὶ θὰ μᾶς διαφωτίσετε.

— Δὲν εἰξεύρω τίποτε, ἀπήντησε μὲ ἐπιμονὴν ἢ κόρη.

— Ὑπογράφετε τὴν ἀρνησίαν σας νὰ ὁμιλήσετε ;

— Μάλιστα !

— Ὑπογράψατε λοιπόν.

Ὁ Μῶβ παρεχώρησε τὴν θέσιν του, διὰ νὰ ὑπογράψῃ, καὶ ἢ κόρη ἔκλυσε πρὸς τὸ ἔγγραφον, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς ἔπεσε καὶ ἐπὶ ἐνὸς ἄλλου ἔγγραφου : ἦτο τὸ ἀντίγραφον τοῦ Βιλαρὺκ.

— Ὁ Ὀλιβιέ ἐχάθη ! ἐσκέφθη ἢ κόρη. Ὡ ! ἃ; ἐσώζετο τοῦλάχιστον χάριν τῆς μητρὸς του !

Ἐγράψε δυσαναγνώστως τὸ ὄνομά της. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ ἀπεμακρύνθη.

(ἀκολουθεῖ)

Κυρίαι,

Μόνον ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Ὑγιεινῆς τῆς Ὠραϊότητος (Μεγ. ὁδὸς τοῦ Πέραν, 71), δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε ὄλα τὰ καλλυντικὰ σας, ἠγγυημένα διὰ τὴν ἀγνότητά των.

Δ' ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ
του 'Απ' Όλα

ΠΝΟΑΙ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

ΔΥΟ ΒΡΑΒΕΙΑ : 500 ΦΡΑΓΚΑ
ΧΟΡΗΓΙΑ

ΔΥΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

Ερωτήσεις του Διαγωνίσματος :

Διά τους άνδρας :

— Όποια μεταρρυθμίσεις επιβάλλονται
εις τον οργανισμόν και τα προγράμ-
ματα των Αρρεναγωγείων της κατωτέ-
ρας και μέσης εκπαιδύσεως, όπως
ταυτα δυνηθώσι ν' ανταποκριθώσιν
εις τας ανάγκας και τας απαιτήσεις
του Έθνους, ταυτοχρόνως δε κατορ-
θωθῆ ἢ ἀπὸ τῶν προπαγανδικῶν
σχολῶν ἀπόσπασις τῶν δημογενῶν
νέων ;

Διά τὰς γυναῖκας :

— Όποια μεταρρυθμίσεις επιβάλλονται
εις τον οργανισμόν και τὰ προγράμ-
ματα των Παρθεναγωγείων μας, όπως
ταυτα δυνηθώσι ν' ανταποκριθώσιν
εις τὰς σημερινὰς ἀνάγκας και τὰς
ἀπαιτήσεις του Έθνους, ταυτοχρόνως
δε κατορθωθῆ ἢ ἀπὸ τῶν προπαγαν-
δικῶν σχολῶν ἀπόσπασις τῶν δημο-
γενῶν νεανίδων ;

ΟΡΟΙ :

α) Αἱ ἀπαντήσεις δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαί-
νωσι τὰς εἴκοσι σελίδας ἐπιστολικοῦ χάρτου.

β) Δέον νὰ στέλλωνται εἰς τὴν Διεύ-
θυνσιν τοῦ «'Απ' Όλα» ταχυδρομικῶς μὲν
ἐπὶ συστάσει, ἂν δὲ κατατίθενται δι' ἐπιδό-
του, ἐπὶ ἀποδείξει.

γ) Οἱ φάκελλοι οἱ περιέχοντες ἀπαντή-
σεις, πρέπει ἔξωθεν νὰ φέρωσι τὴν πρόσ-
θετον σημείωσιν : **Διά τὸ Δ' Κοινωνικὸν
Διαγώνισμα τοῦ «'Απ' Όλα»** καὶ ἐπὶ
πλέον τὸ ἐρώτημα, εἰς ὃ ἀντιστοιχοῦσιν. Ὡστε,
ἂν τὸ αὐτὸ πρόσωπον θελήσῃ ν' ἀπαντήσῃ
καὶ εἰς τὰς δύο ἐρωτήσεις, ὀφείλει ν' ἀπο-
στείλῃ τὰ ἔργα του χωριστὰ εἰς δύο φακέλλους.

δ) Τὰ ἔργα θὰ ὑπογράφωνται **μόνον** διὰ
ψευδώνυμον. Ἐντὸς ὁμοῦ τοῦ μεγάλου
φακέλλου νὰ προστεθῆ μικρὸς φάκελλος, ὃ
ὁποῖος ἔξωθεν νὰ φέρῃ τὸ ψευδώνυμον τοῦ
ἔργου, ἔσωθεν δὲ νὰ περικλείῃ τὸ ὄνομα
καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ διαγωνιζομένου.

ε) Ἐκ τῶν μικρῶν φακέλλων θ' ἀνοι-
χθῶσι μόνον οἱ τῶν βραβευομένων.

στ) Θὰ βραβευθῶσι **δύο ἔργα**, ἐν δι'
ἐκίστην ἐρώτησιν εἰς τοὺς συγγραφεῖς τῶν
θὰ δοθῆ γέρας ἀνά **250 φράγκα**.

ζ) Ἡ πρώτη δημοσίευσις τῶν βραβευθέν-
των ἔργων ἀνήκει δικαιωματικῶς εἰς τὴν
Ἐπιθεώρησιν «'Απ' Όλα». Ἡ δημοσίευσ-
ις τῶν ἐπαινεθέντων ἔργων εἶναι προαιρε-
τικὴ τοῦ «'Απ' Όλα» πάντοτε δικαιου-
μένου πρώτου νὰ δημοσιεύσῃ ταῦτα. Τὰ χει-
ρόγραφα δὲν θὰ ἐπιστραφῶσιν.

η) Ἀπαντήσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι καὶ
τῆς 1' Ὀκτωβρίου 1914. Αἱ ἐκπροθέσμως
ὑποβαλλόμεναι εἶναι ἀπαράδεκτοι.

θ) Εἰς τὸ φύλλον τοῦ «'Απ' Όλα», τὸ
ὁποῖον θὰ ἐκδοθῆ μετὰ τὴν 1' Ὀκτωβρίου, θὰ
δημοσιεῦθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν καὶ
τῶν δύο Ἑλλανοδικῶν Ἐπιτροπῶν.

Ἀπεκρύβη τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἡ φωτεινὴ
δέσμη. Ὁ οὐρανὸς δὲ κατακύανος ἐνεδύθη τὴν
ἐκ νεφῶν φαῖαν καλύπτραν του. Τὸ σῶμα, κατόπιν
καματηρᾶς ἐξαντήσεως, ἀνακουφίζεται εἰς τὴν
πρώτην ριγηλὴν ἐπαφὴν τοῦ φθινοπώρου. Ὑπάρ-
χουν πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀφεύκτως θὰ συμβοῦν,
τὸ γνωρίζομεν πολὺ καλῶς, καὶ ὁμοῦ ἡ ἐπάνοδος
τῶν μᾶς κάμνει τὴν ἐντύπωσιν τῆς πρώτης ἐμφα-
νίσεως. Ἐν ἀπὸ αὐτὰ εἶναι καὶ τὸ φθινοπωρινὸν
ψῦχος. Χθὲς τὸ βράδυ, ποῦ ἐπνευσαν αἱ πρώται
δροσεραὶ πνοαί, ἐάν ἦτο δυνατόν νὰ συνεκεν-
τρουθῆτο αἱ ἡδοναὶ καὶ ἀναφωνήσεις, ποῦ ἤκουσα, θὰ
ἀπετέλουσαν κραυγὴν τεραστίαν!

Ἡσθάνθη μίαν ἀναγέννησιν μὲ τὴν δρόσον
καὶ τὰ νέφη. Τὰ ἀγαπημένα νέφη! Ὅσον καὶ ἂν
ἐγκυμονοῦν θυέλλας, ὅσας ἀστράλας καὶ ἂν ἐξα-
κοντίζουσιν καὶ κερανοῦς ἂν ἐξαποστέλλουσιν, εἶναι
προσφιλή. Μελαγχολικοὶ ἀεροπόροι, πλανώμενοι
μὲ μεγαλοπρεπὴ βραδύτητα εἰς τὸ στερεώμα, προ-
καλοῦν πάντοτε βαθὺ αἰσθημα ποιήσεως. Διαβλέ-
πει καὶ ὁ πεζότερος ὀφθαλμὸς εἰς τὰ ἀραχνοειδῆ
ἐκεῖνα πλέγματα μίαν ἀφθαστον γαλήνην, μίαν
ἔνωσιν γῆς καὶ οὐρανοῦ. Καὶ δταν ἀργοσταλάξουσιν
καὶ λύνονται εἰς ρανίδας, πόσα μυστικά δὲν λέγουσιν
εἰς τὴν γῆν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεδήμησαν καὶ εἰς
τὴν ὁποίαν ἤδη ἐπανερχονται πλήρη νοσταλγίας!

Ἀλεχαιρέτησα σήμερον τὰ ὑπαίθρια κέντρα.
Συσπειροῦμαι εἰς τὸ βαθὺ τοῦ δωματίου μου μὲ
ἐν ἀόριστον γλυκὺ συναίσθημα, ἐνῶ ἔξω τὰ νέφη
ραντίζουσιν τὸ ξηρὸν χῶμα.

Ἐχει ἀκαταμέμητον θέλημα τὸν ἡρώτη φθι-
νοπωρινὴ βροχή. Τὸ μουρμούρισμά της, τὸ
μεμψιμοῖρον παράτονον της, τὸ κλάμμα της εἰς
τὰ παραθυροφύλλα καὶ εἰς τὸ πεζοδρόμια, μοῦ
ἐνθυμιζοῦν τοὺς πρώτους ἔρωτάς μου. Πίπτει ἡ
βροχὴ καὶ ἀποδιώκει ἀπὸ τὸν νοῦν μου κάθε ἄλ-
λην σκέψιν πραγματικότητος. Βιρύνουν τὴν ἀτμό-
σφαιραν τὴν ὑγρὰν αἱ σωρεῖται τῶν νεφῶν, ἔτοιμοι
νὰ διαρραγοῦν εἰς καταιγίδα μὲ τὴν πρώτην λάμ-
ψιν τῆς ἀστραπῆς, μὲ τὸν πρώτον τῆς βροντῆς
μικροθμόν. Οἷος μικρὸς συμβολισμὸς τῆς καρδίας
καὶ τοῦ πνεύματος!

Τὰ πρωτοβρόχια εἶναι οἱ ἄγγελοι τοῦ φθινοπώ-
ρου, τὸ ὁποῖον ἀρμονικὰ συνδέει τὰ ἀγλαῖα τοῦ
θέρου μὲ τὰς ἀπολαύσεις τοῦ χειμῶνος. Εἶναι ἡ
μεσοβασίλεια, ἡ συγκερνώσα τὴν ἀντίθεσιν τῶν
δύο ἐποχῶν. Ἐν εἶδος δραματικοῦ εἰδύλλιου.

Τὰ πρωτοβρόχια μοῦ ἀνοίγουν τὰς πόδας τῶν
παιδικῶν ἀναμνήσεων. Τὸ πνευμά μου, τὸ ἀνήσυ-
χον σήμερον, ὠθεῖται ἀπὸ κάποια μυστηριώδη
δύναμιν εἰς τὰς σκοτισμένας ράχεις τῶν πρώτων
μου βιβλίων, εἰς τὰ ἀντικείμενα τὰ ἐγκαταλειμ-
μένα εἰς τὴν πλέον σκοτεινὴν γωνίαν, καὶ θέλω
νὰ τὰ ἴδω, διὰ νὰ ἐπανίδω μαζὴ μὲ αὐτὰ τοὺς
προσφιλεῖς ἐταίρους τοῦ μαθητικοῦ μικροκόσμου.
Καὶ σκέπτομαι, ὅτι μόλις δύο-τρεῖς εἶναι ἐκεῖνοι,
ἀφ' ὧν δὲν ἐχωρῆσθην ἔτι, ἐνῶ πόσον πολλοὶ
ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους διεκδικοῦν καὶ ἀπὸ αὐτὴν
ἀκόμη τὴν μνήμην μου αἱ οἰκογενειακαὶ περιπέ-
τειαι, τὰ ἀτομικὰ συμπερόντα, ὁ θάνατος!

Πίπτει ἡ βροχὴ. Εἶναι ἡ βροχὴ, ἡ ἐν τῇ φύσει
ἐκπροσώπησις τῆς Μοίρας. Χθὲς τὸ πᾶν περιστέ-
φετο ἀπὸ ἡδισπαθῆ γαλήνην. Σήμερον συνωφρῶμα
καὶ πένθος. Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ!

Βρέχει. Παρακολουθῶ μὲ στοργὴν τὴν θλιβεράν
αὐταπόρησιν τοῦ φθινοπώρου. Διότι τί ἄλλο
εἶναι ἡ αὐτοθυσία ν' ἀπογυμνοῦται καὶ νὰ φαίε-
ται ἐκπροσωποῦν τὴν φθίσιν, ἵνα προστομιάσῃ διὰ
τῆς πτώσεως τῶν φύλλων λίπασμα πρὸς ἀνθηρὰν
βλάστησιν, νὰ προκαλῆ τὰς ἀράς τῶν νευρασθέντων
— καὶ εἶναι πολλοὶ — διὰ νὰ καταστήσῃ εὐμενε-
στέραν τὴν θέσιν τοῦ χιονοσκεποῦς χειμῶνος!

Δυστυχισμένον φθινοπώρον! Εἰς σὲ χρεωστοῦμεν
τὴν ἀναζωπύρωσιν τῶν αἰσθημάτων, σὺ μὲ τὰς
ἡμέρας σου τὰς μελαγχολικὰς ἐμπνέεις τὰς περι-
παθεστέρως μελωδίας, τοὺς ὠραιότερους στίχους,

τὰς ἀβροτέρας εἰκόνας, τοὺς ποιητικωτέρους θανά-
τους. Καὶ ὁμοῦ, ἀξιοδάκρυτον! Οἱ ἄνθρωποι —
οἱ ἀχάριστοι! — σὲ ἀμείβουσιν, μὲ περιφρόνησιν, σὲ
καταγγέλλουσιν ὡς ἀχαρὶ καὶ πληκτικόν, σὲ ἀναθε-
ματίζουσιν!

«Αἱ φθινοπωριναὶ ἡμέραι, λέγει κάποιος ὁ Λα-
μαρτίνος, ὁμοιάζουν μὲ τὸ τελευταῖον μειδίαμα
χειλέων, τὰ ὁποῖα μέλλει ὁ θάνατος νὰ σφραγίσῃ
διὰ παντός». — Διὰ τὴν ψυχὴν τὴν ποιητικὴν, ἡ
φθινοπωρινὴ ἡμέρα εἶναι ἡ ὑπερτίμη λυρική ἐκ-
δήλωσις τοῦ αἰσθηματος, εἶναι ἡ ἀγνοτέρα στοργὴ
πρὸς ὃ, τι ἀξίζει νὰ λατρεύωμεν. Ἀγαπῶμεν περισ-
σότερον, συμπαθέστερον, κατὰ τὸ φθινοπώρον ἢ
κατὰ τὰς ἄλλας ἐποχάς, ὅπως ἡ ψυχὴ αἰσθάνεται
περισσότερον κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, παρὰ
κατὰ τὸ μεσουράνημα. Ἀλλὰ καὶ τὸ φθινοπώρον
τί ἄλλο εἶναι ἢ ἐν συνεχεῖς λυκόφως, μία ἀγωνία
τοῦ σκιοφωτοῦ γοητευτικὴ! Εἶναι ἴσως προτιμότε-
ρον διὰ τοὺς αἰσιοδόξους τὸ ἐρυθρόχρυσον λυκαυ-
γέ; τοῦ μελαγχολικοῦ λυκόφωτος. Ἀλλὰ τὸ λυκό-
φως εἶναι πάντοτε ἡ ἀληθινὴ ποίησις, ὡς εἶναι
ποίησις καὶ τὸ φθινοπώρον μὲ τὸ ἀμφίβολον φῶς
του, μὲ τὴν ἀκτινοβόλον δρόσον του, μὲ τὰ δάκρυά
του, μὲ τὰς ἀναμνήσεις τῶν πόθων τῆς νεότητος
καὶ τῶν ἐλπίδων ἐνὸς κόσμου ἀτέρμονος, γεμάτου
ἀπὸ φανταστικὰς ἐκστάσεις! . . .

Βρέχει...

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι — Ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς Μητρὸς Ἐκ-
κλησίας καὶ τὰς εὐχὰς τῶν συγγενῶν καὶ φίλων
συνεδέθησαν ἐν Ἐορθεροῦ τὴν Πέμπτην 4 Σεπτεμ-
βρίου δύο νεοραὶ ὑπάρξεις, ὁ κάλλιστος καὶ συμπα-
θῆς νέος κ. Μιλτιάδης Ἀθ. Χρηστάκης, γραμμα-
τεὺς καὶ ταμίας τοῦ αὐτόθι ὑποκαταστήματος τῆς
Γαλλικῆς Ἐταιρίας τῆς κατασκευῆς τῶν ὁδῶν
τοῦ Κράτους, καὶ ἡ θελκτικὴ δεσποινὶς Ὑλγα Λ.
Μακρίδου, θυγατὴρ τοῦ ἐκεῖ ἐγκατεστημένου μεγα-
λειπόρου κ. Λ. Μακρίδου. Ραῖνων δι' εὐδύσμων
καὶ θαλαρῶν ἰων τοῦ; νεοστεφθέντας, εὐχομαι ἀπὸ
καρδίας αὐτοῖς μὲν τὸν βίον ἀνθόσπαρτον καὶ
εὐδαίμονα, τοῖς δὲ γονεῦσιν ἀπευθύω τὰ εὐλικρινῆ
μου συγχαρητήρια. — Π. Ν. Π.

Θάνατος. — Τὸ σκληρόν τοῦ Χάρωνος δρέπανον
ἐπέπεσον ἀμειλίχτως ἐπὶ τῆς σεμνῆς καὶ ἐναρέτου
δεσποινίδος **Σοφίας Ν. Πέτρογλου**, τέως διευθυν-
τρίας τοῦ ἐν Τσεγκέλικι Νηπιαγωγείου τῆς κοινότη-
τος. Ἡ ἀτυχὴς καὶ πολὺκλαυτος κόρη, μετὰ
ζήλου καὶ αὐταπορησίας ἀφοσιωθείσα εἰς τὸ ἐπι-
πόνον ἔργον της, προσεβλήθη ὑπὸ ἀνιάτου νόσου,
μεταβάσα δὲ εἰς τὴν πατρίδα της Φιλιππούπολιν
παρὰ τοῖς γονεῦσιν αὐτοῖς, διὰ νὰ εὐρη ἀνακούφι-
σιν καὶ παρηγορίαν, παρέδωκε τὴν πνοὴν τῷ Πλά-
στη εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν γονέων της. Ὁ θάνατος
τῆς ἀτυχῆς κόρης ἐλύπησε τὰ μέγιστα τοὺς γνω-
ρίσαντας τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων της καὶ τὰς
ἀρετὰς αὐτῆς. Συλλυπούμενοι ἐγκαρδίως τοῖς τε
γονεῦσι καὶ ἀδελφαῖς αὐτῆς, εὐχόμεθα τὴν ἐξ
ὑψους παρηγορίαν, τῇ δὲ ἀλήστου μνήμης **Σοφίᾳ**,
τὴν γαίαν ἐλαφράν.

Μνημόσυνα. — Αὐριον, Κυριακὴν, ἐν τῷ ἐν Σιολλῆ
λερῷ ναφ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τελει-
ται τὸ ἐτήσιον ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον τῆς ἀει-
μνήστου δεσποίνης **Εὐθαλίας Π. Τρωϊάνου**.

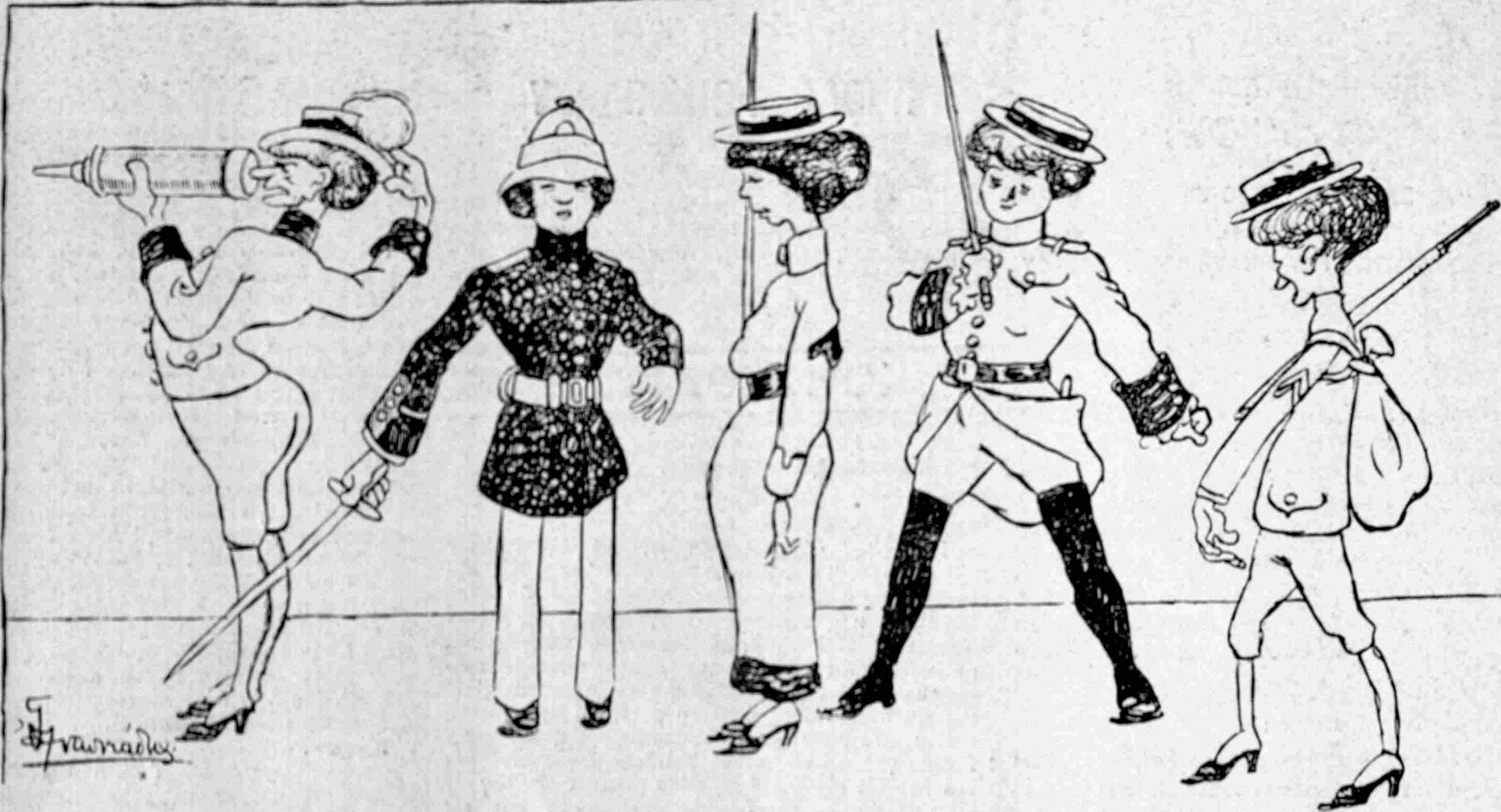
— Γράφουσιν ἡμῖν ἐξ Ἀμισοῦ ἀπὸ 7 μεσοῦντος :
Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐν μέσῳ πολλῆς συγκινή-
σεως ἐτελέσθη ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναφ ἐτήσιον
μνημόσυνον ἐπερ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ τό-
σον σκληρῶς καὶ προῶρος ἀρπαγέντος πολυκλαύ-
στου **Δημητρίου Ι. Περισοράτου**, τελειοφοίτου
τοῦ Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου Ἀδριανουπόλεως. Πάν-
τες οἱ τιμῶντες τὴν μνήμην τοῦ μεταστάντος ἔοπαν-
σιν νὰ ἐνώσωσι τὰς δεήσεις των μετὰ τῶν τῆς ἀνα-
ρηγορήτου καὶ θελιμμένης οἰκογενείας του. — Γ. Δ.

→ ΤΟ ΔΕΞΙΚΟΝ ΜΑΣ ←

Κρατὴρ — ἡ καρδία τῆς προσποιουμένης τὸν
ἔρωτα γυναίκος.

Κρίσις — δι' αὐτῆς στερεοῦται ἡ ὑπόληψις τοῦ
λατροῦ καὶ κλονίζεται ἡ τοῦ ἐμπόρου καὶ τραπε-
ζίτου.

Κτένι — τὸ ἄροτρον τῆς κεφαλῆς.

Ἡ λεγεὼν τῶν σωφραζετιῶν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τῆς μίς Παγκρούστ.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Αὶ ὀβίδες, αἱ τορπίλλαι, τὰ σράπνελ καὶ ἡ ἄλλη χορεὶα τῶν φονικῶν ὄργάνων τοῦ πανευρωπαϊκοῦ ἀλληλοφαγώματος ἐθεωρήθη μικρὰ καὶ ἀνεπαρκής. Ἐπρεπε νὰ εὐρεθῆ καὶ φοβερώτερον. Καὶ εὐρέθη ὀνομάζεται *τουρπίν* καὶ μεταβαλεῖ εἰς σκόνιν τοὺς σκοτωμένους. Πάλιν καλὰ, ἀφοῦ ἀφίνεται καὶ σκόνη εἰς ἀνάμνησιν τοῦ πανενδόξου αὐτοῦ γεγονότος, τῆς ἐξιδανικευμένης προόδου τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Δὲν ἦτο τάχα καλλίτερον οἱ ἀντιπαλοὶ νὰ ἐτρῶγον καὶ λίγ' ἀπὸ τὰς σάρκας των; Ἔτσι θὰ ἐδικαιολογεῖτο ἡ κυριολεξία τοῦ ἀλληλοφαγώματος καὶ τοῦ ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον λεγομένου: «ὁ ἕνας ἔφαγε τὸν ἄλλον».

Αλλ' οὕτε ἡ φριβερὰ ταχυβολία τῶν τηλεβόλων ἤρκεσε διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ ἀλληλοφαγώματος. Τί σημαίνει ἂν τὰ ταχυβόλα οἰπιουν εἰκοσιπένσαρες θανατηφόρους ὀβίδες στὸ λεπτόν; Καὶ ταχύτερον ἀκόμη διὰ τὴν γρηγορώτερον ἐξόντωσιν τῶν μαχομένων τί ἐπειράζεν; Εἰς ἐνέργειαν λοιπὸν τὰ ἐγκεφαλικά κύτταρα τῶν μεγάλων διανοιῶν τῆς πανσόφου Εὐρώπης. Εὐρεθῆ εὐθύ; καὶ αὐτό. Το κανόνι ἐπάνω στὸ αὐτοκίνητο καὶ βῆμα ταχύ. Μά, γιατί τόσους κόπους καὶ τὸσην οὐο-ολιαν διὰ τὴν ἐξόντωσιν τῶν πλησίον μας; Μὲ ἓνα κόπον δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ἐδηλητηριαζόμεν καὶ αὐτὸν τὸν ἀέρα, διὰ τὰ βλῆσμεν σὺν μυγῆς σαρηδὸν νὰ πεθαίνουν τριγύρω μίς οἱ ἄνθρωποι; Ἡ γενναίωφροσύνη τῶν ἐπιτελειῶν παθανὸν καί, τοῦτο νὰ μᾶς τὸ παρουσιάσῃ. Τί παράδωξον;

Εν τῷ μεταξέ, ἀγγλικὸν ἀεροπλάνον περὶ ἐπάνω ἀπὸ τὴν εὐδοκίαν Ὀλλανδίαν, ἀφίνει μίαν βόμβαν καὶ σκοτώνει κατὰ λάθος καμπόσους. Οἱ Ὀλλανδοὶ διαμαρτυροῦνται, αἱ δὲ Ἀγγλοὶ ζητοῦν συγγνώμην καὶ ἀπαθέοτα ὑπό-

σχονται νὰ πληρώσουν κάθε ζημίαν ποῦ ἐγίνεν ἀπὸ τὸ λάθος. Ἀπαράλλακτα δηλοῦσάν τοὺς μεθυσμένους, ποῦ τὰ κάμνουν γυαλιὰ-καρφιὰ καὶ ἔπειτα μὲ τὸν παρὰ τοὺς ἐννοοῦν νὰ πληρώσουν κάθε ζημίαν. Εἶναι, βλέπετε, καὶ αὐτὸ μία ἐκείμησις πρὸς τὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ τὸν θεωροῦν ἴσοιμον μ' ἓνα μπουκάλι, τὸ ὁποῖον πληρῶνει ὁ μεθυσμένος ἅμα τὸ σπᾶση. Σὲ τί χρυσοῦν, μὰ τὴν ἀλήθειαν, αἰῶνα ζῶμεν! Αἰῶνα καθ' ὅλα φώτων καὶ προόδου!

Μέσα δὲ εἰς τὴν φασαρίαν καὶ τὸν ξεσικωμόν, τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ἔχασε τὴν ἡουσίαν τῆς καὶ οὕτῃ ἡ πολυκα-

θισμένη Τζοκόνδα. Μόλις ἐπανῆλθε στὴν παλαιὰν θέσιν τῆς, στὸ Παρίσι, καὶ τώρα ταξιδεύει πάλιν διὰ τὴν Ἀγγλίαν. Ἐκεῖ ἐθεωρήθη καλὸν νὰ προφυλαχθῇ. Ὁ Θεὸς ὅμως νὰ φυλαξῇ τὴν καυμένην καὶ εἰς τὴν χώραν τῶν Τζῶν Μπούλ, ὅχι ἀπὸ ἀδικίαν ὥραν, ἀλλ' ἀπὸ τὸν μπαλιὰν καμμιὰς σωφραζέτας. Δὲν εἶναι βεβαίως ἀγνωστον, οἱ αἱ Ἀγγλίδες σωφραζέτται, ἓνα ἀπὸ τοὺς δρους τῶν σχεδίων των διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἰδεῶν των, ἔχουν καὶ τὴν καταστροφὴν τῶν ἱστορικῶν καλλιτεχνῶν μάτων καὶ μνημείων. Πιθανὸν τὸ γλυκὺ χαμόγελο τῆς Τζοκόνδας νὰ κατορθώσῃ νὰ συγκρατήσῃ καθε σωφραζετικὴν ὁρμήν. Ἀλλὰ ποῦ τοιαῦτα τρυφερότητες τῆς καρδίας εἰς τὴν χώραν τῆς σιδηρᾶς ἀποφάσεως;

Ωστε θὰ ἔχωμεν καὶ στρατεύματα γυναικῶν, ὅπως ἤκούσθη, οἱ τοιαῦτα καταρτίζονται εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ἐμπόλεμα μέρη. Πολλοὶ πιστεύουν, οἱ τὴν νίκην θὰ ἔχῃ ἀσφαλῶς ἐκ τῶν ἀντιπάλων, ὁ ὁποῖος θὰ καταρτίσῃ τὰ τοιαῦτα γυναίκα στρατιωτικὰ σώματα. Φυσικώτατα, ἂν ὅμως οἱ θηλυκοὶ αὐτοὶ στρατιῶται δὲν προσέλθουν εἰς τὴν μάχην μὲ τὸ οὐνήθες στρατιωτικὸν ἀμπέχονον ἢ τὸν στρατιωτικὸν σφικτοκουμβωμένον μανδύαν, ἀλλὰ... Ἀλλὰ, νὰ τὰ λέμε θέλομε; Ἄν παρουσιασθῶν πρὸ τοῦ ἀντιπαλοῦ των μὲ ντεκολτέ, μὲ ἀζούρ, μὲ τρανσπαράν καὶ πρὸ πάντων μὲ ἀρκετὰ τολμηρὰν φαινομηρίδα. Ὑπάρχει τις ὁ ἀντιλέγων;

Διὰ νὰ μὴ μείνῃ δὲ ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ ἡ γυναικεῖα μόδα, ἄρπαξε καὶ αὐτὴ μερικὰ ὀνόματα ἀπὸ τὰ φονικά πολεμικὰ ὄργανα καὶ τὰ ἐκόλλησεν εἰς τὰ διάφορα εἶδη τῆς. Ἐξήφνω, μίαν λεπτήν δαντέλλαν τοῦ σερμου τὴν ὀνόμασε *τορπίλιν* καὶ αἱ κυρίαι μας, ὅπου πάρει-πάρει ἀπὸ αὐτὴν. Τὸ περίεργον εἶναι, οἱ τὴν τορπίλιν αὐτὴν τὴν φοροῦν καὶ μερικαί, αἱ ὁποῖαι εἶναι δυνατόν μὲ τὴν φωτιάν τους νὰ ἀναφύων ἀκόμη καὶ τὸ νερό. Προσοχὴ λοιπὸν, κυνηγοὶ τῶν χειροῦτων αὐτῶν τορπιλλοβόλων, ἐκτός ἐάν εἰσπορήτε νὰ τὰ ἐπιτεθῆτε ὡς ἀντιτορπιλλικά.

ΠΑΝΕ-ΡΩΤΑΣ

Τὸ ἀπλούστερον, καὶ ταχύτερον
τῆς συνεννοήσεως μέσον
διὰ πᾶσαν ὑπόθεσιν
καὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν
εἶναι ἀναμφιβόλως τὸ
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

ΙΑΤΡΟΣ ΠΕΡ. Γ. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΡΘΟΠΕΔΙΣΤΗΣ
ΤΟΥ ΙΚΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΜΗΕΡΚ - ΠΑΡΚ
Κατασκευὴ ὀρθοπαιδικῶν μηχανημάτων
ἐκ σελλζουλοῦδ.
Ἱμαί ἐπισκ.: 2-5.
ΠΕΡΑΝ, ΟΔΟΣ ΣΟΦΙΑΔΗ, 32

STEINS
ORIENTAL
STORES LTD

Διὰ νὰ προμηθευθῆτε
ΕΠΛΥΜΑΤΑ-ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ-ΠΡΟΝΕΤΕΡΑ
ἐξόχου καλαισθησίας
δι' ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδία
ἐπισκεφθῆτε τὰ Καταστήματα

ΣΤΑΪΝ
ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ
Πέριεν καὶ Πόλυ.